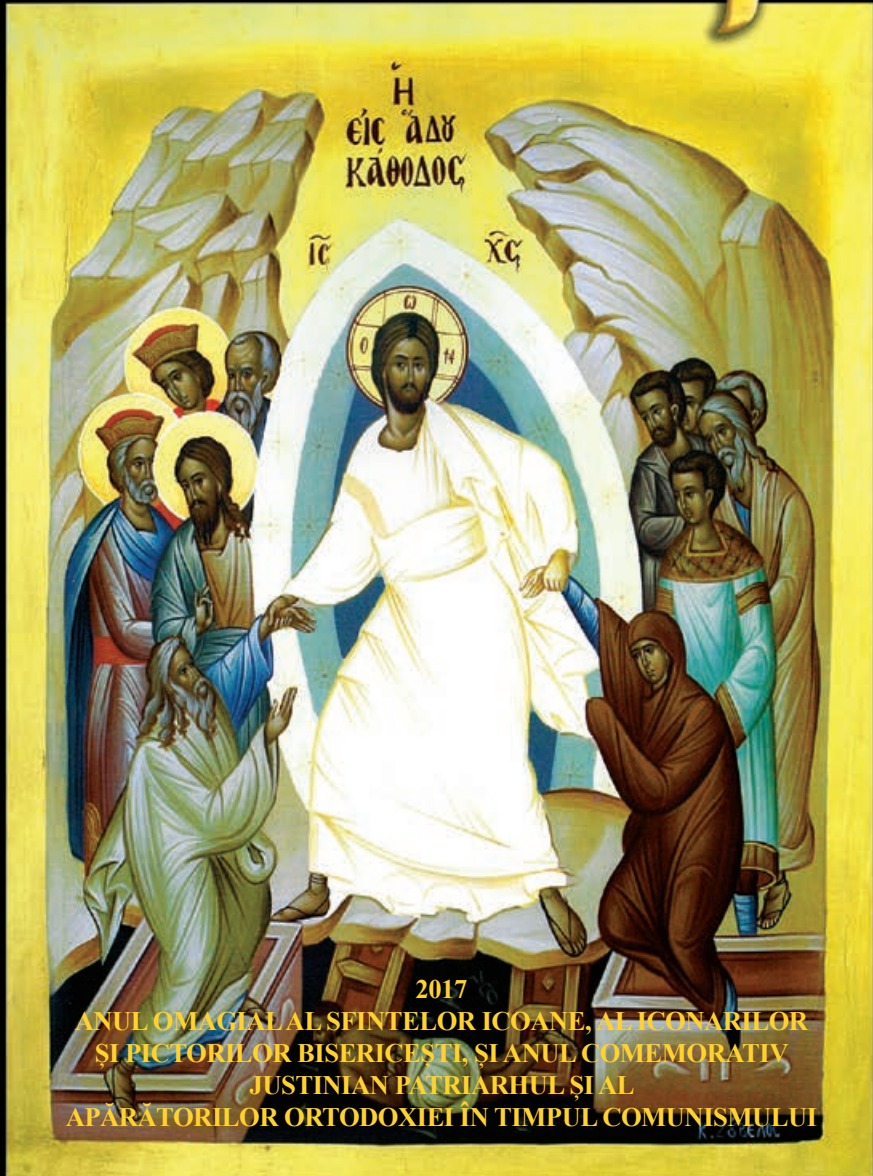

CREDINȚĂ

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PENTRU EUROPA OCCIDENTALĂ ȘI MERIDIONALĂ •
PROTOPOPIATUL ELVEȚIEI • PUBLICAȚIA PAROHILOR « SF. IOAN-BOTEZĂTORUL » GENEVA ȘI
« TUTUROR SFINȚILOR ROMÂNI » LAUSANNE

Adresa Redacției: Eglise Orthodoxe Romaine de Suisse, C.P. 6553 CH – 1211 GENEVE-6.
Tel. +41(0)227004918, E-mail: bisericar@gmail.com, www.biserica.ch
Responsabil de redacție: Părintele Adrian Diaconu

CREDINȚA

apare cu binecuvântarea Înaltpreașfințitului Arhiepiscop și Mitropolit IOSIF
al Europei Occidentale și Meridionale

CUPRINSUL REVISTEI:

PROGRAMUL SLUJBELOR	Săptămâna Patimilor și Sfintele Paști 2017	1
CUVÂNTUL MITROPOLITULUI	Scrisoarea pastorală a Ips. Mitropolit Iosif la Sf. Paști	2
EDITORIAL	Résurrection et la vie à venir ?	4
RUBRICA SOCIAL-FILANTROPICĂ	Activități social-filantropice ale parohiei în 2016/2017	6
	Asociația "Mana cerească" parohia Lada, jud. Teleorman	8
	Asociația "Casa plină" parohia Negrenii-de-Sus, jud. Teleorman	9
RUBRICA LITURGICĂ	2017 – Anul Omagial al Sfințelor Icoane	10
	Incinération et Résurrection	13
RUBRICA SOCIAL-FILANTROPICĂ	Centrul social "Sf-Veronica" Mănăstirea Dumbrava	14
	Centrul social "Sf-Pantelimon" Mănăstirea Bic, jud. Sălaj	15
LA VOIE VERS LA RESURRECTION	La Semaine Sainte	17
RUBRICA MICUȚULUI CREȘȚIN	Fără Dumnezeu viața nu are gust!	18
	Tabelul Taberelor din vara 2017, organizate de MOREOM	19
	Activitățile cu copiii în imagini - Geneva și Lausanne - 2016/2017 ...	20
LA RUBRIQUE DES JEUNES	A l'Université	22
	Cuvântul tinerilor din parohie	23
	Sfaturi creștinești pentru tineri și pentru tinerele familii	25
RUBRICA SOCIAL-FILANTROPICĂ	Asociația ProVita, Valea-Popului, jud. Prahova	26
	Fundația "Sf-Sava" Buzău (așezăminte pentru copii și bătrâni)	27
ORTODOXIE ȘI OCCIDENT	Ortodoxie și Occident: o conviețuire dificilă?	29
2017 – LE JUBILE DE LA REFORME	2017 - Cinquième centenaire de la Réforme	33
RUBRICA SOCIAL-FILANTROPICĂ	Parohia Blejoi, protopopiatul Ploiești, jud. Prahova	34
	Parohia Bogdănești-1, jud. Suceava	35
2017 – LE JUBILE DE LA REFORME	La rencontre de la Réforme avec l'Orthodoxie	38
RUBRICA CULTURALĂ	Corul "Ciprian-Porumbescu" /SV la Geneva și la Lausanne	40

Coperta 1. Învierea Mântuitorului Hristos (reproducere), din Calendarul Creștin Ortodox 2017 al MOREOM

Coperta 4. Crucea și Învierea (reproducere), de pe Pastorală la Sf. Paști-2016 a Ps. Galaction, Episcopul Teleormanului

PROGRAMUL SLUJBELOR – SFINTELE PAȘTI 2017

La Geneva

Biserica: Av. Eugène-Lance 2,
Grand-Lancy/Geneva

Slujba Învierii

Sâmbătă 15 aprilie, ora 22:00.

Duminică 16 apr. la 10h Sf. Liturghie
urmată de sl. vecerniei (a doua Înviere).

Slujbele în Săptămâna Mare

Joi 13 apr. la 18h, Denia celor 12 Evangh.

Vineri 14 apr. 14h30, scoaterea Sf. Epitaf
și program de spovedit;

Vineri 14 apr. 20h30 Prohodul Domnului
urmat de ocolirea bisericii.

Sâmbătă 15 apr. la 9h30 program de
spovedit - copii și adulți.

Slujbele duminicale

Se oficiază în fiecare **1a și a 3a duminică**
din lună, între 10h00 și 12h00 (în 1a dum.
oficiază pr. Adrian, iar în a 3a pr. Florin).
După fiecare slujbă se servește o cafea.

Sâmbătă seara

În ajunul slujbelor duminicale la 18h30 se
oficiază *slujba vecerniei*, urmată de
o cateheză. Înainte de slujba vecerniei
preotul spovedește. Slujba vecerniei nu se
oficiază în vacanța de vară - iulie și august

Catehism pentru copii

În fiecare 1a și a 3a duminică din lună,
după împărtășit, copiii sunt așteptați la
lecția de catehism ș.a. activități practice.

La Lausanne

Biserica: Av. de la Harpe 2A,
Cripta Templul Montriond

Slujba Învierii

Sâmbătă 15 aprilie, ora 24:00.

Duminică 16 apr. la 17h30 a doua Înviere.
Luni 17 apr, la 10h00, Sf. Liturghie.

Slujbele în Săptămâna Mare

Miercuri 12 apr, 18h00, **Taina Sf. Maslu**

Joi 13 apr. la 10h, Sf. Liturghie;
la 18h Denia celor 12 Evangheli.

Vineri 14 apr. la 18h Prohodul Domnului
(Sf. Epitaf se scoate de la ora 15:00).

Program de spovedit în Săpt. Mare:
miercuri, joi și vineri de la 17h.

Slujbele duminicale

În fiecare duminică și sărbătoare din
cursul săptămânii, între 10h00 și 12h00 (în
1a dum. oficiază pr. Florin, iar în celelalte
duminici oficiază pr. Adrian).

Vineri seara

În fiecare vineri la 18h30 se oficiază
slujba vecerniei urmată de *o cateheză*.
Înainte de slujba vecerniei preotul
spovedește. Slujba vecerniei nu se oficiază
în vacanța de vară - iulie și august

Catehism pentru copii

În fiecare duminică din lună, după
împărtășit, copiii sunt așteptați la lecția de
catehism ș.a. activități practice.

TABĂRA DE COPII – VARA 2017

Până la găsirea unui spațiu adecvat, disponibil în prima săptămână de vacanță a copiilor, părinții își pot
înscris copilul/copiii, și în acest an, la una din taberele pe care Mitropolia noastră le organizează pe
timpul verii în România, la Mănăstirile: Tismana (10-19/07; 26/07-04/08), Caraiman-Bușteni (27/07-
07/08), Durău (08-17/08), Nemțșor-Neamț (20-29/07). Vezi detalii în tabelul afișat aici la p.19 și pe :
www.mitropolia.eu

✠ CUVÂNTUL MITROPOLITULUI ✠

PASTORALA IPS. MITROPOLIT IOSIF LA SĂRBĂTOAREA SFINTELOR PAȘTI

Preacucernice Părinte, Iubiți frați și surori în Hristos Cel Înviat

Venim spre taina nopții celei sfinte a Învierii Domnului după ce am trecut prin marea taină a suferinței Lui, culminând cu răstignirea pe Cruce și moartea. Gândindu-ne la Patimile și Crucea

Domnului, nu putem uita nici drumul până acolo făcut de El, Cel Unul din sânul Preasfintei Treimi, împlinind întru toate voia Tatălui ceresc. Iisus S-a identificat cu fiecare dintre cei în nevoi și necazuri, precum și în bucuriile vieții, redând vederea la orbi, îndreptând pe cei gârbovi și paralizați, iertând și înviind sufletește pe cei biruiți de păcate grele, înviind morții, aducând fiecăruia bucurii dumnezeiești, după care sufletul omului suferind și singur tânjea.

A adus lumină și bucurie în inimile copiilor care Îl întâlneau, în inimile tinerilor care își începeau viața de familie, în casele și viețile celor păcătoși precum și a celor ce se considerau mai virtuoși decât alții, pe nimeni nu a uitat : pe cei săraci și neînsemnați ; pe cei bogați și însemnați, dar singuri cu bogăția lor ; pe cei înțelepți după lume, dar neștiutori de Dumnezeu ; pe cei bolnavi și deznădăjuți ; pe cei văduvi și orfani ; pe cei flămânzi și însetați de cuvântul lui Dumnezeu.

A luminat sufletele celor care căutau desăvârșirea în Dumnezeu și ale celor care căutau iubirea cea netrecătoare.

În schimb S-a lăsat jignit, scuipat, bătut, batjocorit, provocat, luat în râs, ignorat, trădat, mințit, vândut, încoronat cu spini, bătut în cuie și răstignit, împuns cu sulița, omorât, îngropat.

Prin Cruce Dumnezeu ajunge la noi și ne cunoaște prin ea. « Și chemând la Sine mulțimea, laolaltă cu ucenicii Săi, le-a zis: «Dacă voințe cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia

crucea și să urmeze Mie. » (Mc 8, 34) S-a făcut ceea ce suntem, a luat crucea noastră și moartea și le-a transformat în binecuvântare și chemare prin ea la El, Cel care a purtat-o fără rușine. Ne cheamă și pe noi și ne cunoaște, ne măsoară oarecum dragostea față de El prin crucea pe care o avem de purtat, dar pe care să o purtăm în numele Lui, precum El a purtat-o pe a noastră în numele nostru, fără să se rușineze.

Omul nu putea ajunge la Tatăl decât în stare de jertfă curată. Dar nimeni dintre oameni nu ar fi putut împlini aceasta, decât Hristos ca om, noul Adam, singurul curat și fără păcat. Prin unirea cu noi ne-a dăruit și nouă, ne-a imprimat oarecum în firea noastră omenească – după cum spune Sfântul Chiril al Alexandriei – « puterea stării de jertfă, pentru ca astfel să putem intra și noi cu El la Tatăl ».

Sensul pe care îl dă Hristos jertfei este mai ales unul de renunțare la Sine, din dragoste.

Iubiți frați și surori,

Taina omului se oglindește în taina Fiului lui Dumnezeu cel întrupat pe care începem să o întrezărim și să o înțelegem împreună cu Sfinții Apostoli în pelerinajul Lui până la răstignire și moarte, înțelegând că înainte de toate taina aceasta înseamnă ascultarea desăvârșită de Tatăl ceresc, ascultare prin care neamul omenesc este mântuit. Dar taina suferinței și răstignirii și morții lui Hristos se împlinește în taina Învierii, pe care o înțelegem ca împlinire desăvârșită a iubirii dumnezeiești pentru noi oamenii. Comuniunea de iubire a noastră cu Dumnezeu se reface în jertfa lui Hristos pe Cruce, care este semn veșnic de iubire, semn absolut de iubire și care se împlinește în Înviere.

Atât cât am putut noi să Îl vedem și să înțelegem, duhovnicește, am călătorit cu Hristos pe calea Crucii, presărată cu toată răutatea și răzburarea de care omul este capabil, dezlănțuite împotriva Lui din inimi rătăcite și rănite de ură și răzburare, de neînțelegere și necunoaștere, de judecată și așteptări nedrepte, și am văzut și înțeles că singura Lui armă pe care a folosit-o în apărarea Sa a fost dragostea. Întru El și cu El, deasemenea singura noastră armă cu adevărat rămâne dragostea, pe care El ne-o dăruiește și prin Crucea Sa o înrădăcează și în noi. Al nostru este să o facem să crească, urmând Lui, nerușinându-ne de numele Lui.

Dacă El a purtat pentru noi, și nouă ne-a cerut să ne purtăm sarcinile și neputințele unii altora, să îi vedem pe cei care se încovoie sub greutatea vieții lor. Să ne apropiem măcar de unul dintre miile și milioanele de frați ai noștri cu care se identifică Iisus, care au nevoie de ajutorul nostru pentru a-și purta crucea, și să îi

punem umărul nostru sprijin, precum a făcut-o Simon din Cirene pentru Crucea Domnului căzut sub povara ei. Dacă Hristos a căzut sub povara Crucii Sale, și noi vom cădea, și noi vom suferi, și alți mulți în jurul nostru. Dar ridicându-ne și punând umărul unii pentru alții, rând pe rând ne vom putea ridica, având ca singură armă dragostea, și ea răstignită. Atât cât putem să o lăsăm să crească în noi prin dragostea lui Hristos prin care astăzi ne dezvăluie Taina Învierii Lui ca taină a învierii noastre.

Multe aș dori să vă împărtășesc în această noapte sfântă a Învierii, dar mă opresc, îndemnându-vă la faptele cele bune ale credinței care se arată în împărtășirea credinței copiilor și tinerilor, cu cuvântul și cu fapta mai ales; în ajutorarea celor în nevoie; în rugăciunea care însoțește faptele cele bune, așa încât rugăciunea să izvorască din faptă, iar fapta din rugăciune. Să vă hrăniți în fiecare zi și citind din cuvintele Sfințelor Evanghelii care sunt hrana cea binecuvantată a minții și a inimii. Să vă primeniți cât mai des sufletul în Taina Spovedaniei și să vă întăriți cu hrana cea tare a Sfintei Împărtășanii în care Îl primim pe Cel care este Paștele nostru, care ne trece din moarte la viață.

Să ne bucurăm, iubiți frați și surori, cu toții, căci iată sărbătorim omorârea morții! Moartea și-a găsit leacul! Domnul și Mântuitorul nostru nu mai este în mormânt, a înviat și a adus Lumina Învierii la tot omul care o caută și o dorește, pe toți ne-a înviat prin Învierea Sa!

Hristos a înviat!

Cu multă bucurie și binecuvântare,

+ Mitropolitul Iosif

(Paris, Sf.Paști 2016)

✠ EDITORIAL ✠

RÉSURRECTION ET LA VIE À VENIR ?

« Si le Christ n'est pas ressuscité, votre foi est illusoire, vous êtes encore dans vos péchés » (I Cor. 15, 17)

Le Dimanche du 16 avril de cette année toute la chrétienté fête, au même jour, la Résurrection du Christ, l'événement centrale de toute la chrétienté.

„Si le Fils de Dieu ne s'était pas fait homme pour, grâce à sa résurrection, offrir la vie éternelle aux humains, on n'aurait jamais su pourquoi le monde existe et pourquoi les générations naissent et meurent les unes après les autres. Toutes les tentatives de la pensée humaine pour trouver un sens au monde n'auraient été que des spéculations. Seul le Christ né et ressuscité nous donne la clé du rôle positif du monde et de la vie humaine. C'est lui qui nous a apporté l'authentique joie de la vie éternelle.” (Père Dumitru Staniloae).

Pourtant, dans notre société - radicalement sécularisée - il y a pas mal de gens (même parmi les baptisés) qui, en manque des preuves convaincantes concrètes et logiques, doutent de la résurrection des morts et de la vie à venir.

Pour leur offrir un aperçu sur ces réalités métaphysiques, on a choisi d'y présenter un récit (qui circule depuis quelques temps sur le net) ; il s'agit d'un intéressant dialogue hypothétique entre deux bébés dans le ventre de leur mère, intitulé: **La vie après la naissance... la vie après la mort !**

« Deux jumeaux bavardent dans le sein maternel...

- Dis donc, tu penses que ça sera comment notre vie après la naissance ?

- Notre vie après la naissance ? Tu crois à ces sornettes, toi ?

- Mais bien sûr ! C'est le but de notre vie ici-bas. Nous avons été mis là pour grandir et nous préparer. Pour devenir assez fort afin d'affronter l'épreuve de l'accouchement et la vie à venir.

- La vie du monde à venir ? Mais c'est complètement absurde ! Et selon toi, ça se passerait comment là-bas ?

- Je ne sais pas trop moi ! De toute façon, ça doit être plus lumineux qu'ici.

- Ah oui ? Et qu'est ce qu'on fera ?

- On pourra... je ne sais pas, moi, se promener, manger des bonnes choses, voir de beaux paysages...

- Manger quoi ? Se promener où ? Avec le cordon ombilical, on a déjà du mal à se retourner ici. Et puis quels spectacles ? Tu peux me décrire, toi, ce qu'il y a là-haut, comme tu dis ?

- Ben... Evidemment, ça ne sera pas comme ici-bas. Il y a aura des différences....

- Ah bravo ! Ça c'est une information !

Enfin, sois un peu raisonnable ; personne n'est revenu de là-haut ! Personne ! Avec la naissance, la vie se termine. Point !

- Bon, c'est vrai qu'on ne sait pas comment ça va se passer. Mais au moins, on découvrira notre mère !

- Notre mère ??? Tu y crois toi ? Elle est où notre mère ?

- Ben ici. Partout, autour de nous ! Sans elle on ne pourrait même pas vivre !

- Pure superstition ! Moi, je ne l'ai jamais vue „notre mère” comme tu dis. C'est un rêve bleu, notre mère ! D'ailleurs si elle existait, elle s'arrangerait pour qu'on soit un peu plus à l'aise ici-bas ! Non, mon vieux, je te le dis: après la naissance, pfujttt

! Plus rien. Rideau !

- Je ne suis pas de ton avis. Tu sais, de temps en temps, quand nous sommes bien tranquilles, il m'arrive d'entendre quelque chose qui vient de là-haut. Comme la voix à peine perceptible et en même temps très proche d'une personne qui nous aime. Et cette personne, je suis sûr qu'on la verra un jour. Comme il me tarde de la rencontrer et de la connaître ! » (Pablo J. Luis Molinero, « Morphogeny », 1982).

Il est absolument nécessaire de conscientiser que notre frère jumeau à nous, c'est le Christ - le Fils de Dieu - la Parole incarnée dans ce monde pour nous accompagner, chacun et chacune, vers la vie et la lumière éternelle: *"En elle était la vie, et la vie était la lumière des hommes"* (Jn 1, 4).

Oui, c'est vrai, l'Incarnation de la Parole de Dieu, le Sacrifice et la Résurrection du Christ sont les manifestations concrets de l'amour de la Sainte Trinité pour nous les hommes *"Car Dieu a tant aimé le monde qu'il a donné son Fils unique, afin que quiconque croit en lui ne périsse point, mais qu'il ait la vie éternelle"* (Jn 3, 16).

La Résurrection du Christ est la clé et le but de notre vie. En dehors de cette réalité la vie n'a aucun sens. C'est pourquoi, le grand historien du christianisme Jaroslav Pelikan (+2006), un luthérien converti à l'orthodoxie, avant de mourir, rendit son dernier souffle avec cet aphorisme: *„Si le Christ est ressuscité, rien d'autre n'importe. Et si le Christ n'est pas ressuscité - rien d'autre n'importe"*.

Mais, nous savons que le Christ est ressuscité, car Il s'est présenté Lui même devant nous, comme autre foi Dieu devant Moïse, dans le buisson ardent:

„Moi je suis le résurrection et la vie. Celui qui croit en moi, même s'il meurt vivra ; et tout homme qui vit et croit en moi ne mourra jamais" (Jn 11, 25-26).

Icoana Învierii (biserica Lausanne, 1998)

Ainsi nous, les baptisés, avons tous l'accès à la Résurrection et à la Vie éternelle par *"la grâce de notre Seigneur Jésus Christ, l'amour de Dieu (le Père), et la communion du Saint Esprit"* (2 Cor. 13,14).

Maintenant, devant le Saint-Sépulcre, au moment où nous renouvelons notre profession de foi au Seigneur Ressuscité, pouvons-nous douter que, dans la puissance de l'Esprit de Vie, nous recevons la force de surpasser nos divisions et d'œuvrer ensemble à construire un avenir de réconciliation, d'unité et de paix ? Maintenant ei ici, comme nulle part ailleurs au monde, nous entendons le Seigneur dire une fois encore à ses disciples : *„Ne craignez pas, j'ai vaincu le monde!"* (Jn 16, 33).

Le Christ est ressuscité !
Joyeuses fêtes pascales à toutes et à tous!

Père Adrian Diaconu

RUBRICA SOCIAL-FILANTROPICĂ

ACTIVITĂȚI SOCIAL - FILANTROPICE ALE PAROHIEI ÎN 2016

Fără copii și fără bătrâni nu există familie. Fără copii și fără bătrâni nu există viitor!

De mai mulți ani parohiile ortodoxe române din Lausanne și Geneva își fac din activitățile social filantropice o prioritate. În fiecare dintre cele două mari posturi de peste an se colectează fonduri pentru ajutorarea caselor de copii orfani și a căminelor de bătrâni, de pe lângă bisericile și mănăstirile din România. Prezentăm aici, pentru informarea donatorilor din ambele parohii - Lausanne și Geneva - o privire de ansamblu asupra contribuțiilor lor, pe anul 2016 și în primul trimestru al anului 2017 (la zi), precum și asupra destinațiilor către care au fost direcționate aceste sume.

Parohia Lausanne, contribuții ale credincioșilor pentru activitățile social-filantropice ale parohiei în anul 2016 = CHF 11'333,55 :

- CHF 2'000.- (18 ian.) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 2'500.- (11 mar.) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 500.- (13 mar.) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 588.- (20 mar.) = chetă specială pt. Fondul Central Misionar al BOR - 2016;
- CHF 2'860.- (1 apr.) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 333.- (3 apr.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 298,55 (19 iun.) = chetă specială pt. activit. sociale ale Mitropoliei (MOREOM) ;
- CHF 1'000.- (3 iul.) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 475.- (20 nov.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 334.- (27 nov.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 86.- (6-11 dec.) = completare la cheta pt. activ. social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 359.- (18 dec) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;

Parohia Lausanne, contribuții ale credincioșilor pentru activitățile culturale ale parohiei în anul 2016 = CHF 1'150.- :

- CHF 1'150.- (16 dec.) = chetă pt. activitățile culturale ale parohiei în dec. 2016

CHF 12'483,55 = Total contribuții activ. social-filantr. și culturale în 2016

Parohia Lausanne, contribuții ale credincioșilor pentru activitățile social-filantropice ale parohiei în trim. I / 2017 = CHF 2'145,50 :

- CHF 390.- (5 mar.) = chetă specială pt. Fondul Central Misionar al BOR - 2017;
- CHF 301.- (12 mar.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 1'000.- (12 mar.) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
- CHF 454,50 (19 mar.) = chetă duminicală pt. activit. social-filantropice ale parohiei;

Parohia Lausanne, lista destinatarilor (centrelor sociale) către care au fost direcționate sumele colectate în 2016 și trim. I / 2017 = CHF 14'629,05 :

CHF 1'276,55 (iun. 2016 și mar. 2017) = s-au virat în contul MOREOM (Mitropolia de la Paris), reprezentând chetele pt FCM al BOR 2016 și 2017 (588.- Frs + 390.- Frs) + cheta pt activ. sociale ale MOREOM, din Dum. Rusaliilor 2016 (298,55 Frs) ;
 CHF 1'150.- (16 dec.) = Corului C.Porumbescu / SV, pt. Concertul de colinde (*vezi p. 40*);
 CHF 2'000.- = Centrul social "Sf. Nectarie", parohia Lada, jud. Teleorman (*vezi p. 8*);
 CHF 2'000.- = Centrul social "Casa plină", parohia Negreni, jud. Teleorman (*vezi p. 9*);
 CHF 2'000.- = Centrul social "Sf. Veronica", Mănăstirea Dumbrava, jud. Alba (*vezi p. 14*);
 CHF 2'000.- = Centrul social "Sf. Panteliomon", Mănăstirea Bic, jud. Sălaj (*vezi p. 15*);
 CHF 2'000.- = Asociația ProVita, parohia Valea-Plopului, jud. Prahova (*vezi p. 26*);
 CHF 2'000.- = Centrul social (în construcție) al parohiei Blejoi, jud. Prahova (*vezi p. 34*);
 CHF 200.- = Centrul social al parohiei Bogdănești-I, jud. Suceava (*vezi p. 35*).

Parohia Sf. Ioan-Botezătorul din Geneva, contribuții ale credincioșilor pentru activit. social-filantropice ale parohiei în anul 2016 = CHF 2'123.- :

CHF 300.- (25 dec. 2015) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
 CHF 200.- (25. dec. 2015) = donație pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
 CHF 352.- (20 mar 2016) = chetă specială pt. Fondul Central Misionar al BOR - 2016;
 CHF 594.- (3 apr.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
 CHF 180.- (19 iun.) = chetă specială pt. activit. sociale ale Mitropoliei (MOREOM) ;
 CHF 190.- (20 nov.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;
 CHF 307 (4 dec.) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;

Parohia Sf. Ioan-Botezătorul din Geneva, contribuții ale credincioșilor pentru activitățile culturale ale parohiei în anul 2016 = CHF 1'050.- :

CHF 1'050.- (17/18 dec.) = chetă pt. activitățile culturale ale parohiei în dec. 2016.

CHF 3'173.- = Total contribuții activ. social-filantr. și culturale în 2016

Parohia Sf. Ioan-Botezătorul din Geneva, contribuții ale credincioșilor pentru activit. social-filantropice ale parohiei trim. I / 2017 = CHF 457.- :

CHF 369.- (5 mar.) = chetă specială pt. Fondul Central Misionar al BOR - 2017;
 CHF 88.- (19 mar) = chetă duminicală pt. activitățile social-filantropice ale parohiei ;

Parohia Sf. Ioan-Botezătorul din Geneva, lista destinatarilor către care au fost direcționate aceste sume, cu un total de CHF 3'630.- :

CHF 901.- (iun. 2016 și mar. 2017) = s-au virat în contul MOREOM (Mitropolia de la Paris), reprezentând chetele speciale (FCM 2016 și 2017 și Dum. Rusaliilor 2016) ;
 CHF 1'050.- (18 dec.) = Corului C.Porumbescu / SV, pt. Concertul de colinde (*vezi p. 40*);
 CHF 1'300.- (mar. 2017) = Centrul social "Sf. Sava" pt. copii și bătrâni, Buzău (*vezi p. 27*).
 CHF 300.- (mar. 2017) = Centrul social al parohiei Bogdănești-I, jud. Suceava (*vezi p. 35*).

CHF 18'177,55 = TOTAL DONAȚII 2016 ȘI TR. I/2017 DE LA AMBELE PAROHII

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI FILANTROPICE ÎN 2016

**Asociația "Mana cerească" - Parohia Lada, jud. Teleorman,
Centrul social Sfântul Nectarie (vezi p. 7)**

Părintele Florin Danu de la parohia Lada, jud. Teleorman este o adevărată "mană cerească" pentru copiii sărmani și bătrânii fără ajutor din parohia sa. "Mana cerească" se cheamă și asociația prin care părintele a reușit să strângă sponsorizări pentru a ridica la Lada un centru social. 80 de copiii și bătrâni primesc aici o masă caldă pe zi.

Din 2012, părintele Florin Danu și-a făcut un scop din a-i ajuta pe cei nevoiași din parohia sa. Și-a transformat biserica în școală de duminică și a primit aici cu brațele deschise toți copiii nevoiași din satul Lada. În mica bisericuță, părintele Florin Danu le-a fost copiilor nu doar preot, ci și dascăl. Așa au ajuns copiii din Lada să facă gramatică după liturghia de duminică.

Prin asociația "Mana cerească", părintele a demarat lângă bisericuță construirea unui centru social pentru copiii și bătrânii din sat. A strâns bani din donații și la începutul acestui an a deschis cantina centrului.

Din ianuarie 2016, la cantina părintelui Florin Danu mănâncă 80 de suflete. Bani pentru alimente, ca și pentru continuarea lucrărilor la centru, vin tot din donații pe care părintele le strânge de la oamenii de bine.

Parohia Lausanne a donat (în mar. 2017) către asociație CHF 2'000.-

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI FILANTROPICE ÎN 2016

Asociația "Casa plină" - Parohia Negrenii-de-Sus, jud. Teleorman,
(vezi p. 7)

Părintele Bogdan Cristian Danu este întemeietorul *Asociației Casa Plină*, din satul Negrenii-de-Sus, jud. Teleorman.

În acest sat sărăcia creează mari probleme enoriașilor, cei mai afectați de condițiile de trai fiind copiii.

Negrenii de Sus este o comunitate săracă din nordul județului, unde majoritatea localnicilor sunt asistați social.

Preotul le cunoaște cel mai bine problemele și spune că aproape fiecare familie în parte reprezintă un caz social.

Copiii (unii sunt orfani) locuiesc în case lipsite de utilități și nu au parte de îngrijirea și de hrana corespunzătoare.

Preotul Cristian s-a hotărât să construiască aici un *centru social*, prin care să poată asigura *mâncarea, sănătatea și educația* copiilor. Este un plan măreț care se află în curs de realizare.

Cu ajutorul oamenilor binevoitori, părintele a reușit să finalizeze sala de mese, unde servește masa deopotrivă copiilor și pe bătrânilor, după terminarea slujbei. În aceeași clădire se află și o bucătărie utilată, un grup sanitar cu mașină de spălat și o centrală termică ce funcționează pe lemne.

Părintele a lansat de curând pe Facebook campania „Îmbracă un copil de Sfântul Paște“ !

Parohia Lausanne a donat (în mar. 2017) către asociație CHF 2'000.-

✠ RUBRICA LITURGICĂ ✠

2017 – ANUL OMAGIAL AL SFINTELOR ICOANE

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Întrucât în 2017 se împlinesc 1230 de ani de la Sinodul al VII-lea Ecumenic, anul acesta a fost declarat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, *Anul omagial al sfințelor icoane, al iconarilor și al picturilor bisericești și Anul comemorativ Justinian Patriarhul și al apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului în Patriarhia Română*. Prezentăm aici învățătura ortodoxă despre sfințele icoane cuprinsă în *Pastorala Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la Duminica Ortodoxiei din anul Domnului 2017*.

Icoana Domnului Iisus Hristos este chipul liturgic văzut al Dumnezeuului Celui viu și nevăzut, Care S-a făcut om (cf. Coloseni 1, 15).

Prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în prima duminică din Postul Mare, numită și *Duminica Ortodoxiei*, sărbătorim biruința asupra tuturor rătăcirilor doctrinare de la dreapta credință și de la dreapta vedere a prezenței și lucrării lui Dumnezeu în lume.

Fundamentul dogmatic al cultului sfințelor icoane este Întruparea Fiului lui Dumnezeu de la Duhul Sfânt și din *Fecioara Maria, la plinirea vremii*.

Părinții Bisericii care au teologhisit despre venerarea sau cinstirea sfințelor icoane, fiind purtați și luminați de Duhul Sfânt, au fost încredințați adeseori prin minuni și experiențe duhovnicești neîndoielnice de adevărul și puterea harică a sfințelor icoane.

Dealtfel, potrivit Sfintei Tradiții, prima icoană a Mântuitorului Hristos este *Sfânta Mahramă* sau Icoana nefăcută de mână omenească a Domnului, care a fost trimisă regelui Avgar al Edesei.

Prin venirea lui Mesia - Hristos pe pământ, „*la înfățișare aflându-Se ca un om*” (Filipeni 2, 7), a fost dezlegată opreliștea dată lui Moise de a nu face „*nici un fel de asemănare a niciunui lucru din câte sunt*

în cer, sus și din câte sunt pe pământ, jos” (Ieșirea 20, 4). Interdicția din Vechiul Testament era una pedagogică și temporară pentru a nu se cădea în idolatrie, deoarece Dumnezeu Cel nevăzut din ceruri nu luase chip de om pe pământ. Însă, pentru noi, creștinii, icoana Domnului Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, este mărturie și mărturisire a Întrupării Sale, după cum zice Sfântul Evanghelist Ioan: „*Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr*” (Ioan 1, 14).

Rolul Sinodului al VII-lea ecumenic de la Niceea (787) în formularea învățaturii ortodoxe despre cinstirea sfințelor icoane

Învățătura ortodoxă despre cinstirea sfințelor icoane a fost formulată, în mod deplin, la Sinodul al VII-lea ecumenic de la Niceea, din anul 787, de la care se împlinesc anul acesta 1230 de ani. Această învățătură este în deplin acord cu Sfânta Scriptură și cu Sfânta Tradiție, întrucât se fundamentează pe dogma hristologică a Întrupării Fiului lui Dumnezeu. Sinodul afirmă că Sfânta Scriptură și sfânta icoană se „arată” și „se explică” reciproc. Imaginea vizuală are aceeași valoare cu imaginea verbală. Așa cum Sfânta Scriptură este

o imagine în cuvinte, tot astfel și icoana pictată este un cuvânt în culori. Prin icoană, conținutul Sfintei Scripturi nu este transmis sub forma unei doctrine abstracte, ci în chip liturgic, adică într-un mod integral și concentrat, care se adresează „față către față” persoanelor din biserică aflate în stare de comuniune - rugă- ciune cu Preasfânta Treime și cu toți sfinții.

Citând cuvintele Sfântului Vasile cel Mare, Sinodul al VII-lea ecumenic afirmă că „*cinstea arătată icoanei trece asupra prototipului, iar cel care venerază icoana venerază persoana pe care aceasta o înfățișează*”¹. Astfel, sfințele icoane fac posibilă comuniunea harică între persoanele reprezentate și credincioșii care le cinstesc și se roagă în fața lor.

Un alt eveniment important în care s-a confirmat și reafirmat rolul, sensul și importanța artei sacre sau liturgice în viața Bisericii a fost **Sinodul de la Constantinopol, din anul 843**. Făcând trimitere directă la imaginea reprezentată în icoană, *Synodicon*-ul acestui Sinod proclamă pomenirea veșnică a celor care cred, dovedindu-și spusele prin scrieri și acțiunile prin reprezentări, pentru răspândirea și afirmarea adevărului prin cuvinte și prin icoane².

Tot în acest document sinodal se subliniază faptul că icoana participă la sfințenia și harul prototipului ei și, de aceea, icoana *sfințește ochii celor credincioși și tămăduiește bolile sufletești și trupului* ale celor care le cinstesc. La rândul său, Sfântul Ioan Damaschin spune că „*harul lui Dumnezeu se odihnește deasupra icoanei, pentru că în timpul vieții lor sfinții erau plini de Duh Sfânt. La fel și după moarte harul Sfântului Duh rămâne pururea în sufletele lor, în trăsăturile și sfințele lor chipuri, iar aceasta nu prin fire, ci ca urmare a harului și a lucrării divine*”. Iar pentru a

face posibilă întâlnirea prin rugăciune și prin harul Duhului Sfânt, reprezentarea lui Hristos, a sfinților și a evenimentelor Istoriei Sfinte trebuie să exprime cu fidelitate realitatea istorică.

Omul este icoana vie făcută de Dumnezeu după chipul Fiului Său

Așa cum icoana exprimă într-un mod văzut slava nevăzută a prototipului său ceresc, tot astfel și omul, „icoana” văzută a lui Dumnezeu, a fost făcut de Creator, așa cum ne învață Sfânta Scriptură „*după chipul Său*” (Facere 1, 27) ca să se reflecte, în om și prin el, lumina cea necreată și neapusă a Dumnezeirii sau frumusețea preaslăvită și negrăită a Celui nevăzut.

Întrucât Ortodoxia este atât mărturisirea adevărului unirii dumnezeirii și a omenității în Persoana Domnului Iisus Hristos, cât și mod de cunoaștere și de trăire în arvună a slavei Împărăției cerurilor, noi, creștinii, suntem datori să mărturisim dreapta credință și să căutăm „*sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu*” (Evrei 12, 14). Totodată, trebuie să armonizăm dreapta mărturisire și preamărire a lui Dumnezeu cu iubirea milostivă față de aproa- pele nostru, care este chipul lui Hristos îndreptat spre noi (cf. Matei 25, 40).

Întrucât fiecare om este făcut „după chipul lui Dumnezeu”, iubind pe aproapele nostru, iubim și pe Dumnezeu. Astfel, sfânta icoană ne arată „calea” iubirii milostive față de toți oamenii, pe care a mers Fiul lui Dumnezeu când S-a făcut Om și pe care au mers apoi oamenii credincioși și sfinți care s-au îndumnezeit, urmându-L. Cine ajută pe cel ce are nevoie de ajutor, acela iubește pe Hristos Care Se identifică cu toți oamenii aflați în suferință, zicând: „*Întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut*” (Matei 25, 40).

Rostul sfințelor icoane

Rostul de a fi al icoanei este acela de a-i arăta pe moștenitorii Împărăției lui Dumnezeu, pe cei care o caută, o pregustă și o prefi- gurează încă din timpul vieții lor pe pământ. Și cu toate că sfinții pictați pe icoane sunt deosebiți între ei la chip, au totuși ceva comun și anume *aureola sau nimbul de lumină*. Aureola este semnul văzut al slavei dumnezeiești din Împărăția cerurilor, care nu se poate vedea cu ochii trupești, dar care se află tainic prezentă în sufletul și trupul sfinților.

De aceea, *icoana este și o vedere prin credință a Împărăției lui Dumnezeu*, și nu doar un simplu element estetic și didactic în Biserică.

Întrucât sfințele icoane sunt reprezentări vizibile ale unor realități tainice, nevăzute și cerești, rostul sfințelor icoane este să ne înalțe sufletul spre pacea, bucuria și slava Împărăției cerurilor. De aici marea responsabilitate ce-i revine pictorului iconar. Potrivit Sinodului al VII-lea ecumenic „pictorului îi aparține doar natura tehnică”, în timp ce *diataxis*, compoziția sau forma artistică, depinde, în mod evident, de ce au hotărât Sfinții Părinți.

Dumnezeu a descoperit Sfinților Părinți prin experiențe duhovnicești ceea ce trebuie să redea icoana prin culori. Ei contemplau prototipul și apoi exprimau, în limbajul picturii, modelul sau chipul. Iar acele prototipuri care au fost descoperite Sfinților Părinți sunt rememorate în icoana

ortodoxă, trezind în conștiința privitorilor stări spirituale sfinte. La rândul lor, pictorii iconari primeau și pictau icoanele după îndrumările venite de la Duhul Sfânt

prin Sfinții Părinți, încât ei, ca martori și mărturisitori iconografi, nu se reprezentau și nu se mărturiseau pe ei înșiși, ci erau mărturisitorii lui Dumnezeu Cel Întrupat și ai sfinților Săi.

Așadar, scopul vieții duhovnicești creștine este să devenim și noi sfinți, icoane vii ale lui Iisus Hristos, înnoiți și transformați sau transfigurați de El prin harul Duhului Sfânt, pregustând slava dumnezeiescă, având ca înaintemergători pe Mântuitorul Iisus

Hristos și pe toți Sfinții Săi³.

¹ Leonid Uspenski, *Teologia Icoanei*, trad. de Teodor Baconsky, Editura *Anastasia*, București, 1994, p. 84-85.

² Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Foame și sete după Dumnezeu*, Editura *Basilica*, București, 2008, p. 140.

³ Cf. Pavel Florenski, *Iconostasul*, trad. de Boris Buzilă, Editura *Anastasia*, 1994, p. 160.

În finalul redactării acestui număr al publicației noastre ne-a părăsit Dna Angy Ioviță, din Grand-Saconnex/Geneva, atât de apreciată de enoriașii parohiilor noastre din Geneva și Lausanne.

Dumnezeu s-o odihnească în pace și veșnică să-i fie pomenirea !

INCINÉRATION ET RÉSURRECTION

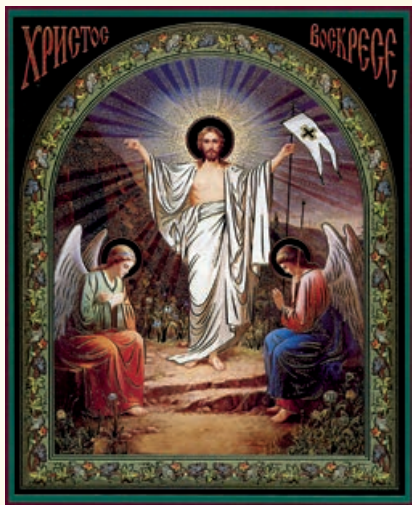
Le carême de Pâques –

En ce temps béni, nous nous renouvelons dans l'expérience fondamentale de la tradition biblique : la gestion de la vie et de la mort. « La mort n'a pas de pouvoir sur nous », confesse l'apôtre Paul. Le Dieu d'Abraham, d'Isaac et de Jacob est le Dieu des vivants et des morts. Ceux-ci ne sont pas anéantis : ils reposent jusqu'au jour de la résurrection finale – résurrection corporelle de tous les vivants de tous les siècles et de tous les temps.

Le grand Carême est le renouveau de la grâce baptismale : or, le baptême est la consécration du corps par l'immersion dans la vie du Christ ; la chrismation est sa sanctification par l'onction de l'Esprit ; et l'eucharistie le divinise de l'intérieur. Le baptême t'intègre au peuple d'Israël, corps mystique dont le Christ Dieu est la tête.

La mémoire

Nous savons par la Foi que le corps humain, et de façon éminente celui des baptisés, est le temple de la Divinité. Il est également le corps d'une personne créée. Chaque atome, la plus infime parcelle ou poussière ou cendre de ce corps porte à jamais une information relative à cette personne dont ce corps est le corps, et véhicule la mémoire du Christ dont il est un membre. On pourrait à ce sujet introduire le concept de « code hypostatique ». Cela

veut dire que, à la Résurrection, non seulement les ossements de la vision d'Ézéchiel (6, 5), mais la moindre parcelle, marquée du nom de sa personne et signée du sceau du Christ et du don du saint Esprit, répondra à l'appel de ce nom (cf. Apocalypse 7, 5-8). Ceux qui auront été détruits par des cataclysmes et des incendies, dévorés par des bêtes, ou brûlés dans les camps de la

mort, ressusciteront corporellement, parce qu'il n'y a pas de corps anonyme. Dieu, comme le rappelle saint Irénée, n'a rien créé pour le néant : Il a tout créé pour la transfiguration et la vie éternelle. Le feu lui-même n'anéantit pas : il accélère la dissociation des éléments. Mais il n'y a pas de comparaison sérieuse entre la destruction accidentelle d'un corps par un incendie et le fait de le brûler volontairement comme le font certaines religions ou l'inspirent des philosophies pour lesquelles la vie corporelle n'est rien, n'est qu'illusion.

L'interdit

Il est strictement interdit aux chrétiens de pratiquer l'incinération. Le Saint-Synode de l'Église roumaine l'a rappelé à plusieurs reprises par décrets canoniques du 15 juin 1928, du 20 février 1933 et, plus récemment, du 5 juillet 2012. Les prêtres qui, sollicités d'une

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI FILANTROPICE ÎN 2016

Centrul de servicii soaciale "Sfânta Veronica" și "Sfânta Maria"
Mănăstirea Dumbrava, com. Unirea, jud. Alba (vezi p. 7)

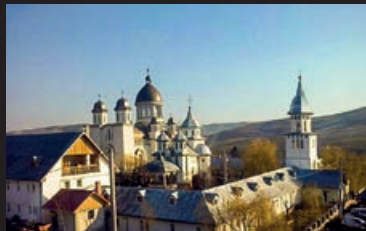
Ceea ce face din Mrea Dumbrava un unicat este faptul că între zidurile ei s-a adunat un adevărat sat în care durerile, tristețile și necazurile locuitorilor lui au fost transformate de către părintele duhovnic Vasile Crișan în bucurie și iubire creștină.

Pe lângă Mănăstirea Dumbrava funcționează unul dintre cele mai mari centre sociale din țară, care cuprinde: **Centrul de servicii sociale «Sfânta Veronica»**, în cadrul căruia funcționează o casă de tip familial destinată ocrotirii copiilor în regim săptămânal (casa are peste 80 de copii și adolescenți, cu vârste între o săptămână și 20 de ani).

Tot aici funcționează și **Căminul pentru bătrâni «Sfânta Maria»**, care are ca scop ocrotirea în regim rezidențial a persoanelor vârstnice (peste 50 de bătrâni). În «sat», funcționează și un cabinet stomatologic unde lucrează ca medic una din maicile mănăstirii.

Acestor persoane li se adaugă cele 35 de maici ce se nevoiesc aici cu smerenie. De toți, 170 de «săteni» și cam tot atâtea povești de viață.

La Mrea Dumbrava este nevoie de 300 de pâini în fiecare zi pentru a acoperi nevoile locuitorilor satului mănăstiresc.

Parohia Lausanne a donat (în mar. 2017) acestui centru CHF 2'000.-

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI FILANTROPICE ÎN 2016

Centrul social "Sfântul Pantelimon" – Mănăstirea Bic, Șimleul Silvaniei, jud. Sălaj (vezi p. 7)

Mănăstirea Bic, cu hramurile "Sfânta Treime" și "Adormirea Maicii Domnului", cunoscută ca loc de pelerinaj pentru mulți credincioși, atât din țară, cât și din străinătate, oferă adăpost unui număr de peste 50 de elevi și bătrâni care au nevoie de ajutor. Mănăstirea are 15 viețuitori și face parte din Episcopia Sălajului.

Mănăstirea se îngrijește de copii și de bătrâni, în cadrul **Centrului Social „Sfântul Pantelimon”**, în care funcționează o **școală confesională** (clasele I-IV) și un **azil de bătrâni**.

Centrul social „Sfântul Pantelimon” este acreditat din anul 2007 spre a oferi servicii sociale de îngrijire și găzduire, pe perioadă determinată, pentru c.ca 20 de copii proveniți din familii aflate în dificultate. Costurile pentru susținerea acestei activități sociale se ridică la peste 256.592 Ron, fiind suportate exclusiv din fondurile proprii ale mănăstirii.

În **școala și grădinița de copii**, maicuțele-dascălițe se îngrijesc de educația spirituală și intelectuală a 23 de copii.

De serviciile *azilului de bătrâni* beneficiază 24 de persoane vârstnice. Acestea au parte, pe lângă serviciile de bază oferite gratuit de mănăstire, și de asistență medicală de specialitate.

Parohia Lausanne a donat Mănăstirii Bic (în mar. 2017) CHF 2'000.-

→ façon ou d'une autre, participent ou organisent des funérailles pour des personnes qui ont choisi, ou pour lesquelles on a choisi l'incinération, sont l'objet de sanctions graves : suspension ou déposition. Il est demandé aux pasteurs d'informer rigoureusement les fidèles que choisir pour soi ou pour autrui l'incinération revient à renoncer à la sépulture chrétienne. Leur ministère consiste à aider les fidèles à garder la tradition chrétienne, qui a invariablement été celle de l'inhumation.

Le sens biblique

Interdire, ou permettre, ne suffisent pas. Nous sommes appelés à enseigner le sens biblique de la vie et de la mort, et la valeur éminente du corps. La vie tout entière du baptisé est intégrée à l'existence du Christ, le Dieu d'Israël « fait chair » et « fait homme » (Symbole de Nicée-Constantinople). Quand il est conçu, on lit l'évangile de l'Annonciation ou conception humaine du Verbe ; pendant la gestation, la communauté de Foi prie pour celle qui est enceinte et l'enfant qu'elle porte ; quand il naît, le prêtre lit l'évangile de la naissance de Jésus Christ ; à la fin de la semaine, le nom est donné à l'enfant et l'on écoute l'évangile de Luc 2 ; à 40 jours, l'enfant est présenté à l'Église comme le Sauveur au Temple (Luc 2, 22ss) ; il sera, par le baptême et l'onction chrismale, assimilé à la mort et à la vie du Christ ; il sera uni à lui en se nourrissant de son corps et de son sang. À 12 ans, on peut, fêter l'anniversaire du baptême de l'enfant et lire Luc 2, 41-52. Toute la vie de l'enfant

d'Israël qu'est le baptisé est façonnée sur la vie du Maître. Quand il meurt, c'est dans l'espérance de la résurrection, puisque le Christ est ressuscité. Et il est soigné, veillé et inhumé comme le fut le Christ puisqu'il ressuscitera comme lui. Or le Christ ne fut pas incinéré, la Mère de Dieu non plus, aucun des prophètes et des saints ne le fut. En revanche, les apostats, de l'empereur Julien à Robespierre, firent brûler les ossements des saints pour extirper la vie biblique.

L'anthropologie

Loin du nihilisme (il n'a rien que la vie corporelle et rien après elle), ou du dualisme (l'âme est immortelle, le corps méprisable), la foi biblique confesse que Dieu a donné au corps toute sa valeur en l'appelant au Salut. Le corps n'est pas pour la mort ; il est pour la vie. L'âme n'est pas dans le corps comme dans un réceptacle impersonnel ou une prison : elle habite celui-ci ; d'une certaine façon elle *l'est*. Et l'esprit, cette insufflation initiale qui fait vivre l'âme, même s'il est rendu à Dieu au moment de l'expiration, n'a pas traversé le corps et l'âme de telle personne sans les vivifier et les informer. Quant à l'Esprit en Personne, Il a sanctifié tout le composé humain. Si nous vénérons le corps et les ossements des saints, c'est bien parce qu'ils sont déifiés par l'Incarnation du Verbe, sanctifiés par l'onction de l'Esprit et nourris par le corps et le sang de Dieu.

<https://www.sagesse-orthodoxe.fr/jaimerais-savoir/questions-dactualite/ethique-2/incineration-et-resurrection>

„Moi je suis la résurrection et la vie. Celui qui croit en moi, même s'il meurt vivra ; et tout homme qui vit et croit en moi ne mourra jamais” (Jn 11, 25-26).

✠ LA VOIE VERS LA RESURRECTION ✠

LA SEMAINE SAINTE

La semaine avant Pâques est la plus sacrée de l'année liturgique. Elle débute par la fête de l'entrée de Jésus à Jérusalem qui forme, avec la résurrection de Lazare, un prélude joyeux et glorieux aux douloureuses humiliations qui vont suivre.

Le lundi, le mardi et le mercredi de la semaine-sainte sont une préparation à la Passion.

Ils ont déjà un caractère accentué de deuil et de pénitence. Le jeudi-saint, le vendredi-saint et le samedi-saint appartiennent aux solennités pascales. Chacun de ces trois jours nous manifeste un aspect particulier du mystère de Pâques.

On pourrait dire que ce mystère a trois aspects qui correspondent chacun à un jour, mais on pourrait dire aussi que les trois aspects correspondent chacun à un lieu : La chambre haute, le Golgotha et le Saint Sépulcre.

- Le jeudi-saint commémore le mystère de la chambre haute, le vendredi-saint le mystère du Golgotha, le samedi-saint le mystère du tombeau du Christ.

- Le jeudi, dans la chambre haute, Jésus, par une action sacramentelle, annonce et figure, consacre et offre ce qui va se passer les jours suivants.

- Le vendredi, sur le Golgotha, Jésus, par sa mort sur la croix, accomplit notre rédemption.

- Le samedi, Jésus repose dans le tombeau; mais l'Eglise, anticipant sur la fête du dimanche de Pâques, nous parle déjà de la victoire remportée par notre Sauveur sur la

mort.

Cette anticipation de la Résurrection, le samedi-saint, nous permet de dire que le mystère de la résurrection du Christ, triomphalement célébré le dimanche de Pâques, appartient déjà, quoique d'une manière incomplète, à la semaine-sainte. Et ainsi celle-ci constitue un résumé de l'économie entière de

notre salut.

Le mot «Pâques», dans le langage traditionnel de l'Eglise, ne désigne pas seulement le dimanche de la Résurrection. Il recouvre le mystère eucharistique, le mystère de la croix et le mystère du tombeau vide. Le jeudi-saint, le vendredi-saint, le samedi-saint, et finalement le dimanche de Pâques forment un même et unique mystère pascal.

La semaine-sainte n'aura pour nous son vrai sens que si nous faisons d'elle «une pâque», un passage de la mort à la vie. *Mors et vita*, mourir en Christ et revivre en Christ : telle est la *conversion*, telle est l'épreuve à laquelle nous invite la semaine-sainte.

O mon Sauveur, fais-moi connaître, pendant cette semaine, la signification profonde du don du Fils unique par son Père, du don que le Fils a fait de sa propre vie, et de ce «plus grand amour» que révèle le mystère pascal; et fais-moi aussi connaître ce qu'implique, de ma part, le «don de la vie» et le «plus grand amour». (Un moine de l'Eglise d'Orient, *L'An de grâce du S.*, Cerf 1988).

✠ RUBRICA MICUȚULUI CREȘTIN ✠

“FĂRĂ DUMNEZEU VIAȚA NU ARE GUST” !

Mai erau cinci minute până să înceapă ora. Copiii de clasa a V-a, treizeci la număr, alergau prin sală gălăgioși, dar și emoționați. La ora 16 fix aveau test la ora de religie. Când a intrat profesoara tot freamătul ca de pădure în furtună s-a transformat într-o liniște de deșert tropical.

„Aș vrea să răspundeți, cu cuvintele voastre simple, la aceste două întrebări:

1. *Cine este Dumnezeu?*

2. *Cum știți că Dumnezeu există dacă nimeni nu l-a văzut?”*

În 20 de minute toți copiii au finalizat lucrarea. Profesoara le-a citit pe rând. Douzeci și nouă de lucrări erau, oarecum, repetitive: „Dumnezeu e Tatăl nostru”; „a făcut Cerul și Pământul...”, marea și tot ce există...”.

Cea de-a treizecea lucrare aparținea lui Ernestino, un pici blond și mărunțel.

„Vino și citește-ți lucrarea în fața clasei” îi spune profesoara. Copilul vine șovăielnic. Se teme de o umilință în fața colegilor. Lacrimile nu au întârziat să-i inunde obraji.

Învățătoarea îl încurajează. Elevul începe citirea sughițând:

„Dumnezeu este ca și zahărul pe care mama îl pune în fiecare dimineață în ceai la micul dejun. Eu nu văd zahărul în ceașcă, dar dacă mama nu îl pune, simt imediat că lipsește! Așa este și Dumnezeu. Chiar dacă nu-L vedem, dacă El nu este în viața noastră, viața este amară și nu are gust”.

Sala a explodat în aplauze.

Profesoara i-a mulțumit lui Ernestino și a completat: *„Vedeți copii, a gândi înțelept nu înseamnă doar să știi multe lucruri. Înseamnă, în primul rând, să fim simpli, și să știm că Dumnezeu face parte din viața noastră”.*

Credința și încrederea noastră în existența și prezența lui Dumnezeu în viața noastră nu presupune un efort atât de greu. Dumnezeu este firescul vieții noastre. E strălucitor ca lumina soarelui ; E respirabil ca și aerul proaspăt de dimineață. E dulce ca și zahărul! Numai că nu poți să știi toate acestea decât dacă l-ai gustat mai întâi!

Vrei să trăiești frumos și să fi protejat de Dumnezeu?
Nu uita să fi simplu și, mai ales, să pui zahăr în viața ta !

(Sursa: internet)

Taberele 2017

În anul 2017 va propunem PATRU serii pentru copii și adolescenți, precum și tabăra pentru tineri (Neamț-Neamțișor) între 18 și 23 de ani:

TISMANA (seria 1) (lângă Mănăstirea Tismana)	TISMANA (seria 2) (lângă Mănăstirea Tismana)
Perioadă: 10-19 iulie 2017	Perioadă: 26 iulie - 4 august 2017
pentru copii între 7 și 12 ani	pentru copii între 7 și 12 ani
Director de tabără: Pr. Iulian Nistea	Director de tabără: Pr. Razvan Ionescu
45 locuri (35 pentru copiii din străinătate, 10 pentru copiii din România)	45 locuri (35 pentru copiii din străinătate, 10 pentru copiii din România)
Cost (9 zile): 265 € sau 1200 RON	Cost (9 zile): 265 € sau 1200 RON
Formular înscriere Tismana (seria 1) - cu informații despre tabăra din 2017	Formular înscriere Tismana (seria 2) - cu informații despre tabăra din 2017
Dosar pentru părinți (Tismana, seria 1) - cu informații utile pentru părinți (2017)	Dosar pentru părinți (Tismana, seria 2) - cu informații utile pentru părinți (2017)
Informații, înscrieri: tabara@mitropolia.eu	
BUȘTENI (la Mănăstirea Caraiman)	DURĂU (lângă Mănăstirea Durău)
Perioadă: 27 iulie - 7 august 2017	Perioadă: 8-17 august 2017
pentru copii între 8 și 17 ani	pentru copii între 8 și 17 ani
Director de tabără: Pr. Mircea Filip (Paris)	Director de tabără: Pr. Călin Florea (Dublin)
100 locuri (70 pentru copiii din străinătate, 30 pentru copiii din România)	50 locuri (45 pentru copiii din străinătate, 15 pentru copiii din România)
Cost (10 zile): 240 € sau 1090 RON	Cost (10 zile): 220 € sau 990 RON
Formular de înscriere Busteni [pdf] - cu informații despre tabăra din 2017	Formular de înscriere Durău [pdf] - cu informații despre tabăra din 2017
Dosar pentru părinți Busteni [pdf] - cu informații utile pentru părinți (2017)	Dosar pentru părinți Durău [pdf] - cu informații utile pentru părinți (2017)
Informații, înscrieri: busteni@mitropolia.eu	Informații, înscrieri: tabara@mitropolia.eu

NEMȚIȘOR - NEAMȚPerioadă: **20-29 iulie 2017**pentru tineri între **18 și 23 ani**preot însoțitor: **Pr. Iulian Nistea****25 locuri** (20 pentru tinerii din străinătate, 5 pentru tinerii din România)Cost (10 zile): **160 € sau 720 RON**Informații, înscrieri: tabara@mitropolia.eu**Formular de înscriere [pdf]****Detalii:**

În cadrul taberei se va desfășura un atelier de comunicare adresat participanților și condus de maica Sofronia de la [Centrul de Consiliere "Sfinții Arhangheli" \(Iași\)](#). Maica Siluana Vlad va fi invitatul special al taberei.

În programul taberei intră și participarea, între 21 și 23 iulie, la Adunarea Tinerilor Ortodocși din Moldova, unde anul acesta sunt așteptați să participe în jur de 600 de tineri între 16 și 30 ani (vezi [afis PDF](#)).

ACTIVITĂȚI CU COPII LA PAROHIA GENEVA

RUBRICA MIȘCĂȚULUI CREȘTIN

ACTIVITĂȚI CU COPII LA PAROHIA LAUSANNE

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

✠ LA RUBRIQUE DES JEUNES ✠

Aime, et fais ce qui te plaît ! (St-Augustin)

A L'UNIVERSITÉ

Un professeur universitaire a défié ses étudiants avec cette question :
- *Est-ce que Dieu a créé tout ce qui existe?*

Un étudiant a bravement répondu :
- *Oui, Il l'a fait !*

Le professeur a dit :
- *Dieu a-t-il vraiment tout créé ?*
- *Oui, Monsieur, a répliqué l'étudiant.*

Le professeur a répondu :
- *Si Dieu a tout créé, Il a donc aussi créé le mal puisque le mal existe et, selon le principe de nos travaux qui définissent ce que nous sommes, alors Dieu est mauvais.*

L'étudiant est resté silencieux devant une telle réponse. Le professeur était tout à fait heureux de lui-même et il se vantait aux étudiants qu'il avait prouvé encore une fois que la foi était un mythe.

Un autre étudiant a levé sa main et a dit :
- *Puis-je vous poser une question Professeur ?*
- *Bien sûr, a répondu le professeur.*

L'étudiant a répliqué :
- *Professeur, le froid existe-t-il ?*
- *Quelle question ! Bien sûr qu'il existe. N'avez-vous jamais eu froid ? a répliqué le professeur.*

Le jeune homme a répondu :
- *En fait, Monsieur, le froid n'existe pas. Selon une loi physique, ce que nous*

considérons comme le froid est en réalité l'absence de chaleur. Tout individu ou tout objet possède ou transmet de l'énergie. La chaleur est produite par un corps ou par une matière qui transmet de l'énergie. Le zéro Absolu (-273°C) est l'absence totale de chaleur : toute la matière devient inerte et incapable de réagir à cette température. Le froid n'existe donc pas. Nous avons créé ce mot pour décrire ce que nous ressentons si nous n'avons aucune chaleur.

L'étudiant a continué :
- *Professeur, l'obscurité existe-t-elle ?*

Le professeur a répondu :
- *Bien sûr qu'elle existe !*

L'étudiant a répondu :
- *Vous avez encore tort, Monsieur, l'obscurité n'existe pas non plus. L'obscurité est en réalité l'absence de lumière. Nous pouvons étudier la lumière mais pas l'obscurité. En fait, nous pouvons utiliser le prisme de Newton pour fragmenter la lumière blanche en plusieurs couleurs et étudier les diverses longueurs d'onde de chaque couleur. Vous ne pouvez pas mesurer l'obscurité. Un simple rayon de lumière peut faire irruption dans un monde d'obscurité et l'illuminer. Comment pouvez-vous définir l'espace qu'occupe l'obscurité ? Vous mesurez la quantité de lumière présente. N'est-ce pas vrai ? L'obscurité est un terme utilisé par l'homme pour décrire ce qui arrive quand il n'y a pas de lumière.*

Finalement, le jeune homme a demandé au professeur :

- *Monsieur, le mal existe-t-il ?*

Maintenant incertain, le professeur a répondu :

- *Bien sûr, comme je l'ai déjà dit. Nous le voyons chaque jour dans les exemples de l'inhumanité de l'homme envers l'homme, dans la multitude des crimes et des violences partout dans le monde. Ces manifestations ne sont rien d'autre que du mal !*

L'étudiant a répondu :

- *Le mal n'existe pas Monsieur, ou du*

moins il n'existe pas de lui-même. Le mal est simplement l'absence de Dieu en soi. Il est comme l'obscurité et le froid, un mot que l'homme a créé pour décrire l'absence de Dieu en soi. Dieu n'a pas créé le mal. Le mal n'est pas comme la foi, ou l'amour qui existe tout comme la lumière et la chaleur. Le mal est le résultat de ce qui arrive quand l'homme n'a pas l'amour de Dieu dans son coeur. Il est comme le froid qui vient quand il n'y a aucune chaleur ou l'obscurité qui vient quand il n'y a aucune lumière.

Le professeur s'est assis !

Qui a oreille entend avec sagesse!

(source:l'internet)

CUVÂNTUL TINERILOR DIN PAROHIE

DESPRE VIAȚA ÎN HRISTOS

*Orice clipă poate fi un timp de trăire și orice suspin poate fi o rugăciune
(Părintele Arsenie Papacioc)*

Mântuitorul a spus că, dacă vom avea puțină credință, vom putea muta și munții din loc (Mt 16, 20). Personal, nu am această credință. Mă pot numi, atunci, credincios?

O piedică în calea propriei mele credințe este neîncrederea în puterea lui Dumnezeu și în puterea Bisericii, care este comunitatea de creștini botezați. Dacă Dumnezeu este atât de puternic, de ce sunt eu atât de slab?

Citirea Bibliei este un mod prin care putem înțelege cum Dumnezeu plinește slăbiciunile noastre. De exemplu, în Vechiul Testament a fost un moment în care chiar preoții uitaseră de existența Legii lui Moise (4 Regi 22). Ca și cum noi

am uita că există Biblia. Totuși, Dumnezeu nu i-a uitat, ci a continuat planul mântuirii cu Poporul Ales, așa cum era. Mai mult, pe Iisus, Creatorul nostru, L-a răstignit propriul popor, așa cum și noi, creștinii, îl răstignim în inimile noastre de fiecare dată când îl părăsim, lăsându-ne prinși de păcat în diversele lui forme: mândria, frica, frustrarea, lăcomia, judecata aproapelui, neînfrânarea etc.

Din păcate, consider că neputințele noastre sunt mai condamnabile, deoarece în Vechiul Testament oamenii nu aveau ca arme spirituale decât darurile naturale primite de orice om la naștere: mintea și voința. Noi, creștinii, avem în schimb acces la niște arme supranaturale

- Sfintele Taine, pe care nu le putem însă cunoaște decât prin trăirea de fiecare zi (Sfântul Nicolae Cabasila).

Prin urmare, dacă nu am putere și nu știu a folosi aceste arme ale Harului, înțeleg că nu am o trăire în acord cu ce vrea Hristos de la mine. Și, neavând o astfel de trăire creștină, mă mai pot numi, cu adevărat, creștin?

Cum Îl pot mărturisii eu pe Hristos, doar la nivel mental și declarativ? Bineînțeles că nu este ajuns! Trebuie să-l trăiesc pe Hristos, prin felul meu de a fi, în fiecare clipă.

Este drept că, de la un moment dat, apar crucile mari ale vieții: creșterea de prunci, responsabilitățile în familie și comunitate, bolile și alte griji sau suferințe. Din acest motiv, este esențial ca tineretea noastră (și ideal ar fi să rămânem pururi cu un suflet tânăr) să fie îndreptată către Dumnezeu, astfel încât, în momentul când vor apărea crucile grele ale vieții, să Îl avem pe Hristos în propriul suflet, viu și nu răstignit. În sprijinul acestei conviețuiri este necesar să ne putem folosi, real, de Sfintele Taine.

Cum să ne îndreptăm viața către Domnul? Sfântul Nicolae Cabasila ne propune să o facem printr-o meditație continuă la Hristos, deoarece gândurile acestea trezesc în noi tot felul de fapte bune și ne ajută să răbdăm pentru ceea ce credem, dar și fiindcă rădăcina tuturor păcatelor stă în uitarea de Dumnezeu.

În cartea sa Despre viața în Hristos, Sfântul Nicolae Cabasila ne arată cum să nu ne lăsăm momiți spre păcat, când și cum să îngăduim întristarea în suflet, cum să alungăm gândurile rele, cum să nu ne îngrijorăm și cum să ne bucurăm cu bucurie suprafirească și dumnezeiască. Să purcedem, dar, la lupta cuceririi Împărăției Cerurilor din propriul suflet, pentru a-L putea primi pe Hristos la noi în inimă și a ne pregăti de Viață!

Andrei Epure (27 ani) - soț, inginer programator, ucenic la strana bisericii din Lausanne, gălățean și absolvent de Politehnica București (în 2013)

Cununia tinerilor Ana Neagu și Tiago Larangeira, bis. Lausanne – 11 feb. 2017

SFATURI CREȘTINEȘTI PENTRU TINERII NECĂSĂTORIȚI ȘI PENTRU TINERELE FAMILII

Cum putem să ne păstrăm curăția până la căsătorie, sub presiunea atâtor modele și reperi contrare? Cum să-l conving pe celălalt?

Prima condiție este să vrem și să vrem cu fermitate acest lucru. Apoi să ne articulăm, să exprimăm această voință propriei noastre conștiințe și mai ales lui Dumnezeu în rugăciunea noastră. Aș dori ca aceste cuvinte să nu fie luate ca niște clișee. Este adevărat că din partea societății contemporane se exercită o presiune extrem de puternică din acest punct de vedere. Dar *cu atât mai mare va fi răsplata celor care vor reuși să reziste acestei presiuni*. Nu ne trebuie argumente în plus.

Toată lumea știe că este de preferat și că este bine să ne păstrăm în curăție trupeză, dar cedează, oferindu-și argumente ieftine și amăgitoare, între care cel mai des întâlnit este cel al complicității quasi-generale. Omul este ipocrit și, deși în adâncul său știe ce este bine și ce este rău, se asociază unor ideologii care-i legitimează amăgitor plăcerile păcătoase și păcatul.

Care sunt sfaturile Sfinției Voastre pentru a avea o căsnicie fericită?

Eram mai optimist în tinerețe. Acum sunt mai pesimist. Experiența câtorva zeci de ani de căsnicie, dar mai ales de contact duhovnicesc cu nenumărate familii mi-a temperat mult entuziasmul din tinerețe. Cred și de data aceasta că pentru a avea o căsnicie fericită trebuie mai întâi să vrei cu tot dinadinsul acest lucru. Din păcate, soții vor mai curând dreptate în familie decât fericire.

Înainte de căsnicie și la început toți spun că își doresc o căsnicie fericită și chiar și-o doresc cu adevărat. După ce s-au confruntat cu concretețea însoțirii,

Băieților le-aș spune că *bărbăția* constă și este exprimată în *stăpânirea de sine*, nu în cedarea la ispite de tot felul. Sunt convins că marea criză morală și marea criză a familie de astăzi se datorează căderii bărbatului din bărbăția sa, adică pierderea stăpânirii de sine. Cred că *trăsătura caracteristică fundamentală a bărbăției este stăpânirea de sine*.

Cât despre convingerea celui alt, aceasta nu poate intra în discuție decât după ce ești tu însuși convins. Iar dacă tu ești convins vei găsi argumente să-l convingi și pe celălalt. Dacă nu este convingător cuvântul nostru înseamnă că este fără acoperire în propria convingere și experiență, este demagogic. Și lucrul acesta se întâmplă foarte des.

Ne amăgim cu mângâierea falsă că dacă eu nu fac lucrul bun, măcar pe celălalt să-l conving să-l facă.

sunt mai curând prinși de dorința obsesivă de a avea dreptate în disputa cu celălalt, de a se îndreptăți. Și **în consecință nu văd fericirea decât cu condiția ca să se facă voia lui și celălalt să renunțe la dreptatea sa, să se îndrepte, să fie cum și-l dorește.**

Reușita căsniciei depinde de măsura împlinirii personale, iar măsura **împlinirii** personale este dată de măsura capacității sacrificiului de sine, a jertfelniciei. Căsnicia presupune răspunsul la chemarea sau provocarea esențială a vieții, *aceea de a iubi pe celălalt.* ➔

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI FILANTROPICE ÎN 2016

**Asociația ProVita, Parohia Valea-Plopului,
Vălenii-de-Munte, jud. Prahova (vezi p. 7)**

Cum ar fi dacă într-o zi cineva v-ar spune că aveți de hranit 328 de guri? Cum ați reacționa, ce ați face, cum v-ați organiza? În Prahova, pe valea unui pârâiaș un preot are aceste răspunsuri.

De mai bine de 25 de ani părintele Nicolae Tanase, la Valea Polopului și Valea Screzii, are grijă de copii abandonati, de copii fără părinți, de tinerii alungați din căminele de copii. Acolo, el a pus bazele unei alte Românie. Mai bună, mai curată, lipsită de egoism. Cu Asociația ProVita, părintele Tănase duce o luptă pentru viață. Acum 20 ani, la ProTv, părintele Tănase vorbea despre *un sat al copiilor fără părinți!*

Tată a șase copii, părintele a început un adevărat război împotriva avortului, iar mamele pe care le convingea să-și nască pruncii îi lăsau în grija lui.

În '97, la tabara din vale erau 30 de locuri. Acum tabăra e tot mai neîncăpătoare. Până acum, pe aici au trecut 1600 de suflete. Așa că în vale apar mereu case.

Într-o lume egoistă, în care trecem unul pe lângă celălalt fără să ne pese, ce se întâmplă în Valea Screzii pare greu de crezut. Aici, "egoismul" a fost șters din dicționar; aici, "și o bomboană se împarte la 300"!

Parohia Lausanne a donat asociației (în mar. 2017) CHF 2'000.-

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI FILANTROPICE ÎN 2016

Fundația ”Sf. Sava” - Buzău, Centrul social pentru copiii străzii, trei așezăminte pentru bătrâni și un centru socio-medical (vezi p. 7)

Fundația pentru copii «Sfântul Sava» de la Buzău a fost înființată în data de 12 aprilie 1993 de Pr. Mihail Milea.

Proiectele au început cu o **cantină socială pentru copiii străzii** și pentru copiii aflați în situație de dificultate. Ulterior acestea s-au extins cu o Școală de arte și Meserii înființată în anul 1998. Pentru vacanțele școlare au fost create taberele de la Bisoca (în 1995), apoi Maliuc-Tulcea (în 2006). Construind proiectul pentru un orizont de timp mai lung, Fundația a dezvoltat și proiecte pentru vârstnici.

Un prim așezământ pentru femei a fost deschis la Câmpeni (în 1995); un al doilea așezământ pentru vârstnici (bărbați) a fost deschis la Ulmeni-Pietroasele (în 2006) și un al treilea **așezământ (femei)**, la Năieni (în 2011). Întrucât în bună parte proiectele Fundației funcționează în regim de autogospodărire, pe lângă aceste așezăminte au fost create microferme.

Fundația și-a organizat, la Buzău, un **centru de urgență** pentru primirea victimelor violenței în familie și un **centru de zi** pentru copii în situație de dificultate urgentă. La Bisoca a fost creat un **centru de zi** pentru a asigura prevenirea abandonului școlar.

Proiectul de cea mai mare anvergură al Fundației - „Savaliada” – constă în crearea unui **centru socio-medical multifuncțional** în loc. Baba Ana (PH), început în 2012. Tot aici au fost create: o fermă de vaci, o mică brutărie, o stupină și o zonă de solarii.

Parohia Geneva a donat Fundației (în mar. 2017) CHF 1'300.-

➔ *Ori iubirea celuilalt presupune sacrificiu de sine.*

Mare provocare este nu să-l ai pe celălalt, ci să i te dai! Dacă această logică este inversată se anulează orice șansă de împlinire în căsnicie, și aceasta devine un chin zadarnic. Investim voință pentru a înfăptui multe lucruri în viața noastră, uneori chiar neînsemnate, dar nu investim aproape nici un strop de voință pentru a iubi. Ne amăgim că dragostea este ceva care vine de la sine. O confundăm cu atracția trupească de cele mai multe ori. Nimic mai greșit! Și totuși majoritatea dintre noi cădem în această capcană.

Capabil de iubire nu poate fi cineva confuz, inconștient, care-și duce viața la

nivelul instinctelor primare. Pentru a iubi este nevoie de maximă trezvie sufletească, duhovnicească, de simțire curată.

Criza familiei de astăzi nu vine din căderea femeii de la condiția de a se supune soțului, ci din faptul că bărbații nu ajung să-și activeze darul stăpânirii de sine. Prima care simte că bărbatul nu este stăpân pe sine și deci nu-și poate exercita stăpânirea nici asupra ei, este soția sa. În acest caz, soției îi va veni foarte greu să se supună unui bărbat neputincios, slab, imatur. Soluția ar fi ca cei doi să-și cunoască foarte bine putințele și neputințele și să se ajute reciproc în a și le depăși. Trebuie să **arăți celuilalt înțelegere**.

Ce aduce nou un copil și de ce ar fi nevoie de mai mulți copii într-o familie?

Cred că sunt puțini astăzi cei care nu-și doresc deloc copii, din motive de stres, grijă, oboseală sau efort financiar. *Omul nu-și poate pierde instinctul fresc de a naște copii. Cine refuză să nască se așează în postura de a-și condamna propria naștere.* El nu ar fi existat dacă părinții lui ar fi gândit la fel. Așa a făcut Dumnezeu lumea ca să ne naștem și să naștem.

Copilul aduce împlinire, bucurie, gustul purității, al nevinovăției, al frumuseții, al neprihănirii. În plus, copilul aduce mult sprijin în ceea privește consolidarea căsniciei. Copilul unește pe cei doi soți, cum se spune. Este binevenit și pentru că provoacă pe cei doi soți la ieșirea din egoismul în doi. Împreună, de acum se vor raporta la un al treilea, în care se regăsesc amândoi în egală măsură, la modul foarte propriu, dar care reprezintă o persoană aparte.

Atenție, există însă ispita - foarte frecventă - de a face din relația cu copilul

un substitut pentru relația cu celălalt soț. Sunt mulți părinți care se refugiază în relația cu copiii.

Copilul singur la părinți crește cu un handicap major, de care nu scapă toată viața, acela de a suporta toate presiunile venite din partea părinților sau a mediului înconjurător și a vieții însăși. Aceste presiuni se manifestă, de obicei, într-o evidentă dificultate de a decide. Nu mai vorbim de lipsa exercițiului de a împărți lucrurile, darurile cu altcineva.

Al doilea copil vine cu o descărcare importantă. Totul se va împărți la doi. Dar rămâne riscul disputei: tu sau eu. Abia venirea celui de al treilea îi așează pe copii în firescul existenței, în care lucrurile se împart la trei, după cum ne arată și pronumele personale: eu, tu și el. Teologia creștină afirmă și propune *existența în Treime*, ca chip al existenței depline.

(pasage din revista "Cuvinte către tineri", pr. C-tin Coman, Mănăstirea Putna, 2012)

✠ ORTODOXIE ȘI OCCIDENT ✠

Ortodoxie și Occident: o conviețuire dificilă?

Teodor Baconschi

În seara zilei de marți, 28 februarie 2017, în Centrul de Cultură și Artă din Zalău, jud. Sălaj, a avut loc, în cadrul seriei de conferințe „Glasul Bisericii în cetate”, conferința domnului Teodor Baconschi, ambasador, diplomat și scriitor român, cu tema „Ortodoxie și Occident: o conviețuire dificilă?” *Mușumim Pc. pr. vicar Ionuț Pop, de la Episcopia Sălajului, pentru acordul său de a publica parțial această conferință pentru cititorii publicației noastre parohiale. (Subtitlurile aparțin Redacției)*

Ortodoxia și Occidentul sunt două lucruri distincte, ele sunt corelate, dar în același timp coabitarea lor este problematică, în sensul că nu este subînțeleasă, nu este automată, nu este definitivă, ci mai degrabă trebuie amenajată, construită și susținută cu argumente.

Ce reprezintă Occidentul ?

Sigur că, în limbajul curent, folosim destul de frecvent noțiunea de Occident, dar, trebuie spus că această noțiune are mai multe înțelesuri : Un prim înțeles este cel **geografic**, pur și simplu, și la acest nivel Occidentul se întinde de la Ekaterinbourg, acolo unde Rusia se întâlnește cu Asia, până la Vancouver, în extremitatea vestică a Canadei ; cu alte cuvinte, din pt de vedere geografic, Occidentul include Europa și America de Nord.

Există deasemenea un Occident definit în **termenii civilizației**, și aici avem de-aface cu niște „ingrediente” binecunoscute oricărui om care s-a format cât de cât în cultura europeană. Printre acestea se numără : dreptul roman, filozofia greacă, matricea iudeo-creștină, plus (într-un sens foarte larg) „logosul” ca raționalitate și (în Atena antică) „logosul” ca element de polemică cu spiritul sofistic.

În această definiție civilizațională a Occidentului intră și ceea ce aș numi **umanismul creștin**, adică personalismul, ca teme al comuniunii și al libertății, contrar colectivismului și despotismului asiatic și contrar societății „masă”.

Există, sigur, și un alt palier explicativ în care Occidentul trebuie văzut, pur și simplu, ca un **proces istoric**, deci nu geografic, nu civilizațional, ci ca dinamică a unei istorii particulare. Aici trebuie să ne limităm la Europa carolingiană, în linii mari, centrată pe Roma papală, și apoi pe dinamismul etico-economic al Reformei protestante.

Din acest punct de vedere istoric, Occidentul este totuna cu raționalismul, cu algoritmul birocratic al statului, cu mecanizarea, cu ulterioara revoluție industrială, cu liberalismul pieței, cu mentalitatea comercial consumistă, dar și cu locul unde se pun la cale, prin fermentarea ideatică, revoluțiile, nihilismul, ideologiile, gândirea totalitară (mașinistă), și demiurgia naturii și a omului, adică divinizarea omului și totodată gândul că el are ca principală vocație supunerea naturii.

Există apoi o accepțiune **geopolitică** a Occidentului, care ne ajută să lărgim și mai mult cadrul. Aici e simplu,

Occident egal NATO plus aliații SUA, din afara Alianței Nord-Atlantice, ca aranjament politico-militar și, din acest punct de vedere, vorbim și de un Occident care nu mai are de-a face cu geografia, pentru că intră state precum Coreea-de-Sud, Japonia sau Australia, Noua-Zeelandă, care sunt tributare sau aparținente la această sferă geo-politică occidentală.

Pentru a defini, ca o primă sinteză, aceste accepțiuni diferite aș spune că *”Occidentul este un model filantropic rațional orientat spre creșterea nivelului de înțelepciune colectivă, și ameliorarea randamentului tehnologic, pentru reducerea riscurilor existențiale majore la adresa umanității”* (Nick Bostrom).

Ce este rău în Occident ?

Relativismul etic despre care am vorbit este destul de rău.

Utilitarismul, care de la Bentham încoace transformă omul într-un algoritm de maximizare, ”omul mașină” al lui La Mettrie, omul care este văzut ca unitate de producție și atât, care trebuie să fie din ce în ce mai eficient, să dea randament tot mai mare într-o întreprindere ș.a.m.d. Această perspectivă utilitaristă e străină Ortodoxiei, și nu cred că poate fi preluată necritic.

Consumismul, ca idolatrie a mărfurilor, și ca generare de nevoi artificiale, mult dincolo de definiția decentă a ceea ce ne-ar trebui ca să trăim decent ; suntem în permanență asaltați de aceste mesaje de marketing, de publicitate comercială, care ne fac să mercificăm lumea, adică să vedem totul, inclusiv pe noi înșine, ca „marfă”. Și această este, deasemenea, o perspectivă ostilă personalismului creștin.

Tirania minorităților, prin poliția morală a „corectitudinii politice” ; cei de vârstă mai coaptă cred că nu au nici-o

treabă cu corectitudinea politică, or fi auzit de ea dar nu sunt stânjeniți ; însă în universități, în ong-uri, în discursul public, ea a creat un fel de auto-culpabilizare a Occidentului, care și-a negat, de la stânga, propria tradiție intelectuală, culturală, civilizațională, care se învinovățește de toate crimele, și care lasă noua generație fără o bază pentru memoria ei colectivă.

Apostazia factuală, care s-a produs în Occident. Nu zice nimeni că m-am lepădat de Hristos, dar dacă te uiți mai atent observi că, chiar aceasta s-a petrecut. Prezențe formale în viața liturgică, prezențele acestea bi-anuale, doar de Paști și de Crăciun, și doar la riturile de trecere pe care le gestionează Biserica (botez, cununie, înmormântare). Să ne gândim, totuși, că există gânditori, istorici ai ideilor, care spun că acest om adult și autonom, care se desprinde treptat de sub tutela riturilor, a apărut deja în Europa sec. al XVI-lea.

Spațiul ambivalenței care este specific Occidentului. El are „demonii” lui, care se trezesc periodic (cele două Războaie Mondiale, discursul revoluționar, utopiile, tot acest miraj al ideologiilor care a smintit atâtea generații de intelectuali, făcându-i să se închine unei idei dominante (precum lupta de clasă sau superioritatea de rasă) ș.a.m.d. Toate acestea sunt tot produse occidentale, și demonii aceștia nu au fost îngropați definitiv, sunt în subconștientul colectiv.

Ca o concluzie de etapă a acestei prezentări aș reveni cu definiția potrivit căreia **Occidentul este suportul fizic al oricărui aranjament socio-politic, juridic și moral, orientat spre libertatea și demnitatea persoanei umane creatoare.**

În ce măsură Ortodoxia este sau nu occidentală ?

Aceasta este o întrebare, pe care și-o pot pune și copiii noștri și la care va fi bine să avem un răspuns.

Sigur că, formal, Ortodoxia este ramura creștinismului răsăritean de matrice bizantină, așa cum poate spune, în garbă, orice intelectual. Acest creștinism răsăritean este cel care continuă tradiția constantiniană a creștinismului statal (pe care mulți istorici au citit-o ca pe o apostazie), și practică această teologie politică a *simfoniei*, adică a conglăsurii Stat – Biserica.

E foarte bine ca Statul și Biserica să conlucreze pentru binele comun, dar ce te faci tu, Biserică, când Statul devine liberal, deci neutru din punct de vedere confesional (cum se întâmplă în modernitatea târzie), ateu (cum s-a întâmplat în comunism), sau autoritar (cum ar fi, de pildă, în regimul lui Vladimir Putin și nu doar a lui).

Iată că Statul nu e loial Bisericii ! Teologia politică a simfoniei este o iluzie tactică cu care Biserica se consolează în istorie, dar surprizele neplăcute n-au lipsit, și nici nu ne garantează cineva că nu vor lipsi în viitor.

Ori, noi avem o situație specială, căci ***trăim într-un Stat care moștenește radicala secularizare a comunismului, adăugându-i reflexul radicalizării secularizării a post-modernității occidentale. Biserica este, dacă vreți, izolată prin zidul acestei duble secularizări radicale.***

De aici cred că vine și tentația unora dintre credincioșii ortodocși, și unora dintre membrii clerului ortodox, de a se uita chiorâș la Occident, de a vedea numai ce este rău în această direcție, și de a cădea

în retorica aceasta simplificatoare, prin care reciclăm idiosincrazia național-comunistă față de lumea Vestului, în care spunem că *noi eram ok, dar au venit ăștia ; noi eram bine cu ale noastre cutume strămoșești, dar ethosul pur creștinesc a fost alterat de inter-acțiunea noastră în cadrul Uniunii Europene, cu state care, iată, practică relativismul moral, încurajează un pluralism atomizant, care nu mai are nici-o bază printr-o definiție consensuală a adevărului, o societate care dă peste cap tineretul, care descompune familia, care periclitează însăși bazele coeziunii spirituale în Biserica noastră.*

Ori, aceasta este o lectură pe care trebuie să o descurajăm. De ce trebuie să o descurajăm ? Tocmai încercam să arăt, că Biserica are ca aliat *umanismul și democrația* (constitutive societății occidentale n.n.). Ori, acest discurs - anti-occidental - există. În vastul organism teandric, care este Biserica, există niște curenți care dau apă la moară acestui anti-occidentalism, și aceasta poate încuraja anti-democrația internă.

Să nu uităm că noi suntem o democrație fragilă (după cum se poate vedea și în zilele noastre), incipientă, emergentă, o democrație care nu a atins majoratul, care este încă minoră. În această situație, orice încurajare din partea Bisericii a *iliberismului* (a anti-occidentalismului), nu face decât să împingă această democrație, deja fragilă, în pur infantilism, în formă fără fond sau în degenerare quazi-totalitară. Să știți că treburile acestea nu sunt povești, ci mai degrabă riscuri care ne așteaptă ”după colț”.

Evident, ce vă spun aici nu este că Biserica ar trebui să idolatrizeze ordinea democratică occidentală, să nu vadă derivatele ordinii democratice, căci tocmai

democrația îi permite să vadă derivatele democrației, și nu ar trebui să rateze nici-un exercițiu critic, înțelept, pe această temă.

Pe de altă parte „logodna Bisericii” și cu democrația ar trebui să rămână neconsumată! Trebuie să existe un dialog, dar nu o confuzie totală a planurilor, pentru că, totuși, cetatea lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, cum nici „Împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta”. Creștinul trebuie să-și păstreze conștiința că este pelerin într-o scurtă viață terestră, și că dimensiunea care-l va defini cu adevărat, în mod ireversibil, este cea *eshatologică*.

Niciodată creștinismul n-a fost viu și creativ, fără ca această conștiință eshatologică profetică să fie totuși vie ; dacă ea devine rutină de cancelarie suntem terminați.

A fi ortodox nu înseamnă că trebuie să demonizezi Occidentul

Avem, după cum am arătat, un câmp de acțiune foarte accidentat, între Ortodoxie și Occident, foarte complex, pe care însă, îl putem lucra și cu ceea ce Părinții Bisericii numeau „*parresia*” adică curajul de a te adresa lui Dumnezeu, și semenilor, când spui adevărul (adevărul tău, inclusiv subiectiv). „*Parresia*” aceasta, care este o trăsătură a creștinului și o emblemă a libertății lui în Hristos, ar trebui să devină și ea un motor, dacă vreți, al acestei deschideri a Bisericii, pentru că a spune „nu ne trebuie Occident, noi suntem ortodocși” înseamnă a cădea în brațele mecanice ale geopoliticii lui Vladimir Putin. El nu e un ortodox (în adevăratul înțeles al cuvântului), ci este un fost șef KGB, nu este un mistic, ci *este cineva care instrumentalizează Ortodoxia,*

ca nou liant național într-un proiect revizionist de neo-imperialism pan-slavist.

Noi, cel puțin, ortodocșii de limbă română, cu genetica noastră culturală și lingvistică latină, putem să ne lipim de Occidentul latin, dacă vreți de Europa de Sud, și în același timp să spunem „nu”!

A fi ortodox nu este totuna cu a cădea în capcana aceasta de demonizare a Occidentului, nu înseamnă că avem nevoie de gândirea sumară a lui Dughin ca să ne dăm seama cât de decadent, plin de vicii și sfâșiat de criza spirituală este Occidentul, spre deosebire de virtuoaasa Rusie contemporană, sau câtă vitalitate intelectuală conține Ortodoxia contemporană. ”Săraca Ortodoxie contemporană”!

În concluzie, v-am dat aici câteva repere, am punctat niște șanse, și ceea ce mi se pare mie că ar trebui să fie o atitudine la zi a Bisericii (cler și popor) în sec. XXI. Noi avem de multe ori tendința aceasta de a intra sub o carapace atunci când avem de-aface cu un adversar, indiferent care ar fi el. Aceasta a fost o tactică de supraviețuire a strămoșilor noștri, dar nu mai merge așa. Pentru că lumea toată vine peste noi prin aceste terminale informatice, prin telefoanele inteligente, prin internet. Noua generație este conectată non-stop, iar informația nu mai poate fi ghețozată, nici băgată sub preș, deci trebuie să reflectăm, să dăm răspunsuri de ordin teologic, filozofic, pastoral la aceste probleme, așa cum vin ele.

Nu putem spune „nu ne plac”, căci cu asta n-am rezolvat nimic; nu facem decât să scoatem Biserica din orice discuție viitoare, dacă nu o echipăm cu capacitatea și flexibilitatea de a prelua agenda omului contemporan așa cum este ea.

✠ 2017 – CINQUIÈME CENTENAIRE DE LA RÉFORME ✠

LE JUBILÉ DE LA RÉFORME - 1

Genève - Le Monument International de la Réformation
(De gauche à droite: Guillaume Farel, Jean Calvin,
Théodore de Bèze et John Knox)

Le 31 octobre 2016 a été inaugurée l'Année jubilaire dédiée à la commémoration des 500 ans de la Réforme Protestante. Celle-ci a été initiée par le moine augustin allemand Martin Luther qui a apporté des changements importants au niveau européen non seulement au niveau de l'église, mais également au niveau socioculturel.

Pour le Jubilé de la Réforme, le Pape François a fait un voyage historique en Suède pour assister à Lund aux célébrations dédiées à la Réforme. La présence du Pape François à une telle cérémonie est une première, vue comme un moment de rapprochement dans les relations catholico-protestantes mais pas seulement. Autant le Pape Benoit XVI que le Pape François n'ont jamais caché leur regret que leurs prédécesseurs aient abusivement et trop vite interprété le désir de renouvellement, légitime à l'époque, d'un simple moine augustin, qui était M. Luther.

L'élément déclencheur de la Réforme

Le 31 octobre 1517 Martin Luther s'est déclaré contre le commerce des indulgences (en vue du pardon des péchés, pratiqué par l'Eglise catholique-romaine) et a affiché sur la porte principale de la cathédrale de Wittemberg, en Allemagne, 95 thèses qui proclamaient entre autre, l'interdiction de ce commerce. La Réforme protestante a divisé la plus grande partie de l'Europe occidentale en deux et a fait couler beaucoup de sang.

La guerre de Trente Ans (1618-1648) suite à la Réforme a pris des proportions internationales en s'étendant jusqu'en Transylvanie. Elle a pris fin avec le traité de la paix de Westphalie du 24 octobre 1648 qui a marqué le début du système des états

européens, basé sur des états nationaux.

Le Saint Empire Romain qui a été fondé le 2 février 962 par le couronnement de Otto 1er (sur lequel Voltaire écrivait que « c'était une agglomération de pays, qui s'auto-intitulaient le Saint Empire Romain, mais il n'a été ni saint, ni romain, ni empire ») a continué d'exister jusqu'au 12 juillet 1806, mais avec des pouvoirs affaiblis.

La signification de la Réforme pour la chrétienté occidentale

Du point de vue théologique, la Réforme a signifié la plus grave et la plus douloureuse séparation du même contexte culturel. Pendant que la séparation entre Constantinople et Rome en 1054 est une séparation officielle du point de vue théologique mais aussi mental, culturel →

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI FILANTROPICE ÎN 2016

Parohia Blejoi, Protopopiatul Ploiești, jud. Prahova (vezi p. 7)

Parohia Blejoi, situată pe malul drept al râului Telejen, la 5 km de mun. Ploiești, este păstorită, cu multă râvnă și vrednicie, de părintele pr. dr. Bogdan Costin Georgescu și de părintele Ștefan Potop, ambii purtând grija nevoilor pastoral-sociale ale enoriașilor de toate vârstele.

Părintele Bogdan, parohul bisericii, intenționează construirea unui **Centru pastoral-social** lângă biserica parohială, construită în anul 1984 de părintele Adrian Diaconu împreună cu enoriașii parohiei.

Pentru construirea acestui *Centru social* preotul paroh a obținut recent aprobarea din partea Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Parohia organizează anual, înainte de Paști și de Crăciun, câte o campanie de ajutorare a bătrânilor din regiune, la *Centrul social pentru bătrâni* din orașul Boldești-Scăeni (localitate învecinată cu com. Blejoi).

Copiii din familiile sărace ale localității Blejoi beneficiază și ei, din partea parohiei, cel puțin o dată pe an, de ajutoare constând în alimente și în rechizite școlare. La acestea se adaugă distribuirea de îmbrăcăminte pe tot parcursul anului, acolo unde este mai multă nevoie.

În cadrul parohiei funcționează și o filială a Ligii Tinerilor Creștini Ortodocși Români (LTCOR) din cadrul Patriarhiei Române, care se ocupă pe plan local (dar și la nivel național) cu organizarea activităților spiritual-culturale dedicate tinerilor.

Parohia Lausanne a donat parohiei (în mar. 2017) CHF 2'000.-

ACTIVITĂȚI PASTORAL-SOCIALE ȘI FILANTROPICE ÎN 2016

Parohia Bogdănești - 1,
Protopopiatul Fălticeni, jud. Suceava (vezi p. 7)

Părintele Marcel Ursuțu de la Parohia "Pogorârea Sfântului Duh", Bogdănești-I, jud. Suceava, este implicat activ în activitățile pastoral-sociale, în special cu copiii.

Părintele continuă cu râvnă pastorală, și cu mult succes, activitatea predecesorului său, blândul părinte Ioan Alexandrescu, fostul paroh al parohiei Bogdănești-I, care a fost o vreme (în anii 1988-1989) preot și la Geneva, slujind în cadrul Comunității românilor liberi la Templul Fusterie. După evenimentele din dec. 1989 pr. Ioan s-a întors acasă, la rosturile sale și lucrarea sa pastorală, în mijlocul enoriașilor de la Bogdănești, unde și-a dat obștescul sfârșit, fiind regretat de toți cei care l-au cunoscut. Fiica sa, Dna Teodora Hălăuceșcu, de la Gland, membru în Consiliul parohiei de la Geneva, îi face regulat pomenirile la biserica din Grand-Lancy.

La primirea donației noastre (simbolice), părintele Marcel Ursuțu ne-a transmis mulțumirile parohiei sale :

Prea Cucernice Părinte, în numele parohiei «Pogorârea Sfântului Duh» din comuna Bogdănești, județul Suceava și al Consiliului Parohial, aducem sincere mulțumiri pentru sprijinul acordat și anul acesta pentru activitățile pe care le desfășurăm la parohie.

Din donația Dumneavoastră vom oferi îmbrăcăminte și alimente familiile nevoiașe. Menționez că, anul acesta, împreună cu Primăria Bogdănești am construit o casă pentru o familie cu 11 copii.

Sincere mulțumiri!

**Parohiile din Geneva și Lausanne
 au donat Parohiei Bogdănești-1 (în mar. 2017) CHF 500.-**

→ et linguistique, la langue grecque d'un côté et le latin de l'autre, la rupture dans le cadre de l'Europe Occidentale - avec la Réforme de Luther - est une rupture entre frères chrétiens, beaucoup plus proche culturellement et mentalement que celle entre nous les soi-disant orientaux et les occidentaux.

De ce point de vue la Réforme fut un traumatisme.

D'un autre côté, ce n'est pas moins vrai que la Réforme s'est passée à un moment de décadence majeure du catholicisme du 16ème siècle – le Pape François le dit et le Pape Benoit XVI, aussi. Luther n'a pas voulu mettre les bases d'une nouvelle église mais réformer celle qui existait déjà.

La Réforme protestante a conduit à la Contre-Réforme catholique, une réforme manifestée par de nouveaux mouvements spirituels au sein de l'Eglise catholique, la création de séminaires catholiques, "la clarification de la théologie catholique", des changements dans le monde des clercs.

La signification de la Réforme de point de vue culturel

Malgré la douloureuse séparation de l'Eglise occidentale, la Réforme de Luther a apporté, dans toute l'Europe chrétienne, *l'Esprit du Livre*. Celui-ci s'est propagé avec les traductions en différentes langues et l'imprimerie des écrits saints, surtout de la Bible, dans la langue du peuple, avec l'obligation dans le culte de la lire et de la comprendre. L'introduction de la langue parlée par chaque communauté chrétienne dans le culte à la place de la langue latine devient obligatoire. Ce changement s'est propagé lentement mais

sûrement dans tout le monde chrétien.

Luther a traduit le *Nouveau Testament en allemand* en 1522, d'après l'édition réalisée par Erasme de Rotterdam. Pour bien comprendre l'importance de cet acte, il suffit de rappeler que, depuis la fin du XIXème siècle et jusqu'à aujourd'hui, l'Association biblique internationale Gédéons (association chrétienne évangélique fondée aux USA en 1899) a distribué gratuitement au niveau mondial plus de 1,8 milliards d'exemplaires de la Bible dans plus de 190 pays, dans la langue courante de chaque peuple (dans des hôtels et motels, hôpitaux et bases militaires dans des prisons, écoles, universités, dans les stations de métro, bus ou train).

Aucune des deux autres confessions chrétiennes, avant la Réforme de Luther, n'a imposé la lecture et l'écriture comme obligation religieuse. Celle-ci est la conséquence culturelle fondamentale de la Réforme, que Luther et ses successeurs ont justifiée de manière théologique et biblique par le sacerdoce universel selon lequel chaque homme, étant un sacerdoce (voir la prêtrise universelle dans texte I Pierre 2, 9), doit savoir lire et écrire. La Réforme a inauguré une nouvelle étape dans l'histoire de la culture européenne celle de la « *culture du livre* ».

Le deuxième pas a été *l'apparition de l'imprimerie*, qui n'est pas une invention protestante, mais qui a aidé énormément ce processus d'instruction des masses par l'écriture et la lecture.

Gutenberg (1400-1468), l'inventeur de l'imprimerie, n'a pas de liaison directe avec la Réforme ; il imprime le premier livre en Europe, la

Bible en latin (en 180 exemplaires) 65 ans avant la Réforme de Luther, entre 1452 et 1455.

Après lui, Erasme de Rotterdam (1466-1536) a retraduit le Nouveau Testament en latin (1516), après avoir relevé des fautes dans la traduction appelée Vulgate faite par Hiéronymus au IVème siècle. Malgré les fautes, la traduction Vulgate est restée la version officielle de l'église latine.

Grâce à Erasme de Rotterdam, un grand penseur, écrivain, théologien et philosophe de son temps, l'Orthodoxie a eu accès aux écritures patristiques. Erasme va fonder l'institution moderne de leurs éditions critiques à Bâle, (où il vécut entre 1521 et 1529), centre économique important en Europe à ce moment-là.

L'imprimerie a eu donc un rôle important dans le cadre des mouvements réformistes, grâce à la création d'un climat intellectuel favorable, contribuant à la propagation de la Bible et aux travaux théologiques ainsi qu'aux œuvres humanistes.

La signification de la Réforme du point de vue social

La journée du 31 octobre 1517 est importante non pas seulement pour le christianisme, mais également pour l'Europe en général, car la traduction de la Bible et l'enseignement religieux sont très importants pour la société. Martin Luther devient "le Père" de la plus évoluée et de la plus performante société de l'histoire de l'humanité, *la société réformée*, dont les idées centrales sont celles du *caractère humain*, de profondeur, en détriment du formalisme de tout genre, et celle de *la moralité de l'individu*.

Cette évolution peut-être mesurée, par exemple, à partir de l'utilisation de la quantité de dentifrice par personne, jusqu'aux dépenses pour l'enseignement et la recherche dans chacune de ces sociétés réformées dans leur pays au centre ou au Nord de l'Europe.

Des pays comme la Norvège, la Suède, la Finlande, l'Estonie mais aussi la Nouvelle Zélande, les Pays-Bas, et une partie de l'Allemagne (32,31% luthériens et néo-protestants, 30% catholiques) sont des sociétés qui ont beaucoup évolué du point de vue social, économique et financier, grâce à la Réforme.

C'est vrai que les sociétés réformées sont aussi marquées par une grande liberté sociale ; si nous pensons par exemple aux pays d'Europe du Nord, les Pays-Bas ont été la porte d'entrée de la perversité en Europe en légalisant la consommation des drogues ou le suicide assisté.

Il faut aussi rappeler que Madame Antje Jackelén, l'archevêque de Suède, est la première femme à la tête de l'Eglise suédoise (pays luthérien à presque 90%). Une Eglise qui célèbre les mariages gays, et celle qui a nommé une femme lesbienne comme évêque luthérien de Stockholm.

Une analyse sociale montre aussi le revers de la médaille, l'autre aspect du moralisme luthérien ou calviniste. C'est pourquoi on a affirmé que le geste du Pape François peut être compris comme un geste thérapeutique en vue d'un retour du rationalisme et de l'individualisme protestant au mystère divin.

C'est ici que le pape peut-être un bon partenaire thérapeutique de ces pays, je répète, profondément sécularisés.

LE JUBILÉ DE LA RÉFORME - 2

LA RENCONTRE DE LA RÉFORME AVEC L'ORTHODOXIE

La Réforme et l'utilisation de la langue roumaine au culte de l'Eglise orthodoxe

En Transylvanie, la seule région au monde où la Réforme rencontre l'Orthodoxie, ce souffle réformateur de „l'obligation du Livre” aura une grande influence sur la culture roumaine.

Dès le début, les luthériens ont regardé les orthodoxes avec beaucoup de sympathie pour l'unique raison qu'ils sont les seuls chrétiens sur terre sans pape et qui, en plus, respectaient la tradition apostolique de la Communion avec le pain et le vin. Ce qui n'était plus le cas dans l'Eglise latine, qui avait remplacé le pain par le pain azyme, puis par l'hostie, avant le Grand Schisme de 1054.

Chez nous, en Transylvanie, on doit à la Réforme l'apparition des premières éditions en langue roumaine. Les premiers textes imprimés en roumain sortent de l'imprimerie de Filip Moldoveanu, à Sibiu. C'est là qu'après le Catéchisme luthérien de 1544, a été imprimé le Tétraévangile slave-roumain (1551-1559).

La Réforme protestante est arrivée en Transylvanie, par Braşov et Sibiu, grâce à Johannes Honterus (1498-1549) et à Hans Benkner, le chef du district de de Brasov (un catholique passé à la Réforme), celui qui paye le diacre Coresi pour traduire et publier des livres religieux orthodoxes en langue roumaine.

Il faut reconnaître que l'apparition en Ardeal (à Brasov, à Sibiu et à Alba Iulia) des premières traductions et

publications bibliques ainsi que les premiers livres liturgiques en roumain - et pas moins important - l'utilisation de la langue roumaine dans le culte de l'Eglise Orthodoxe, ont été inspirés par la Réforme protestante (qu'elle soit d'origine luthérienne ou calviniste). Par conséquent, l'obligation d'utiliser la langue roumaine à l'église suite à l'initiative des autorités calvinistes transylvaniennes (selon le principe que "chaque peuple sera sauvé avec sa propre langue") peut être considéré comme "une renaissance de la conscience nationale roumaine".

De nos jours, la Sainte Tradition en général et les Ecritures patristiques en particulier, fascinent les chercheurs de vérité et du mystère divin. Il faut mentionner qu'il y a une série de théologiens protestants, qui se tournent vers les racines patristiques de la doctrine chrétienne.

Un des plus importants théologiens luthériens, Jaroslav Pelikan (1923-2006), professeur à Yale University et un des plus grands spécialistes de l'histoire du christianisme, a fait le pas et s'est converti à l'orthodoxie huit ans avant de mourir. Il a écrit "L'Histoire de la foi chrétienne" en cinq volumes.

Jaroslav Pelikan est aussi l'auteur d'un livre sur JS Bach, considéré comme le "5ème évangéliste de l'Europe", musicien qui était fondamentalement luthérien. Il a créé une culture musicale sans laquelle nous ne pourrions nous imaginer l'Europe d'aujourd'hui, peut-être pour compenser aussi le manque d'une méditation iconique

2017 - CINQUIÈME CENTENAIRE DE LA RÉFORME

typiquement orientale du mystère divin, et d'une expérience sacramentelle dans les termes participatives mystiques de l'Orient chrétien.

L'urgence de la guérison de la mémoire chrétienne de l'Europe

En Roumanie, avec la Transylvanie comme meilleur exemple, il y a eu une longue tradition de tolérance confessionnelle bien avant de recevoir des leçons par Bruxelles dans ce sens.

Pour la guérison de la mémoire chrétienne de l'Europe, dans un contexte de sécularisation aiguë, la reconnaissance et le rétablissement de la liaison naturelle et indispensable entre son identité et sa mémoire sont d'abord nécessaires et, par la suite, d'une réconciliation sincère, responsable et constructive entre les trois confessions chrétiennes historiques de notre continent, basée sur le respect des deux sources de la Révélation divine. Ces sont les Saintes Ecritures et la Sainte Tradition. Au centre de la Sainte Tradition se trouvent les Ecrits des Saints Pères de l'Eglise et les décisions des Conciles œcuméniques, dont les enseignements sont exprimés dans et par le culte liturgique de l'Eglise.

L'Orient et l'Occident chrétien sont deux civilisations qui, en Europe, doivent être complémentaires. Pour simplifier, la civilisation contemplative et mystique de l'Orient chrétien européen doit se compléter avec celle rationnelle, critique et progressiste de l'Occident chrétien,

mettant l'accent sur une chose essentielle que l'homme ne peut pas être, ni simple âme, sans corps, ni juste une machine à faire de l'argent - un corps sans âme - juste une pensée pure, mais il a besoin d'abord de cette symbiose anthropologique.

Nous espérons que cette forme de réconciliation autour de la foi chrétienne nous anime à l'avenir. Car nous avons beaucoup de choses à protéger ensemble, peu importe notre confession, comme la famille, la liberté de conscience, nos communautés vivantes (communautés spontanées agrégées autour de valeurs communes). C'est une réconciliation qui tient d'une œuvre commune de notre civilisation et qui est l'impératif du moment. Autrement, se lamenter devant la prolifération de l'islam et devant la sécularisation qui atteint de nouveaux sommets est inutile ; c'est clair que l'Europe d'aujourd'hui souffre et qu'une bonne partie de sa thérapie se trouve exactement là où les uns ne voient qu'une régression.

C'est claire que la réconciliation ne signifie pas que les orthodoxes doivent devenir catholiques ou protestants, ou vice versa. Il s'agit du dialogue, du débat lucide, d'ouverture et pas moins de beaucoup d'humilité et de prière, afin de contribuer ensemble au bien commun spirituel, qui est le salut des âmes (selon le commandement de notre Sauveur : « Pour que tous ils soient un ... » Jean 17,21), et au bien commun de notre société européenne chrétienne.

*La Rédaction **

** Pour la rédaction de ces deux articles dédiés au Jubilé de la Réforme on a été inspirés (en partie) par l'émission TV "Jeux de pouvoir" de Rares Bogdan, du 31 octobre 2016, de la chaîne «Realitatea TV». Les invités de l'émission ont été l'historien prof. dr Adrian Niculescu, le théologien prof. dr Radu Preda et le jeun écrivain dr. Mihai Neamtu. Pour la traduction en français de ces deux articles un grand MERCI à Mme Cristina Dumont de Pully/VD et à M. Anatole Doubaile de Genève !*

CORUL CIPRIAN PORUMBESCU DIN SUCEAVA, LAUSANNE ȘI GENEVA, 16-17 DEC. 2016

Corul „Ciprian Porumbescu” al Arhiepiscopiei sin Suceava, condus cu măiestrie de părintele prof. Lucian Tablan Popescu, a susținut și în anul 2016 două Concerte de colinde (cu piese alese din repertoriul tradițional românesc și din cel internațional), la Lausanne - în 16 dec.- și la Geneva - în 17 dec.

Pentru această activitate culturală, Parohiile din Lausanne și Geneva au contribuit împreună cu suma de CHF 2'200.- (vezi . p. 7)

„Binecuvântează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale !”

Contul poștal al Parohiei din Geneva (Grand-Lancy): 17-355499-7 ;

IBAN : CH74 0900 0000 1735 5499 7/CHF ;

Titulaire : Eglise Orthodoxe Roumaine, Paroisse « St-Jean-Baptiste » de Genève.

Contul de întreținere al Parohiei Lausanne: 15715.34 ;

IBAN : CH158041 4000001571534/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

Contul de construcție a noii biserici românești din Lausanne: 15715.60 ;

IBAN : CH898041 4000001571560/CHF ; Titulaire : EORL-VD.

eurolines

Geneva, Lausanne, Berna, Zürich, St.Gallen

Conexiunea dvs. cu România

Arad CHF 103!

Bucaresti CHF 103!

Brasov CHF 103!

Braila CHF 134!

Bistrita CHF 134!

Constanta CHF 134!

Craiova CHF 134!

Galati CHF 134!

Iasi CHF 134!

Ploiesti CHF 103!

Sebes CHF 103!

Drobeta TS CHF 134!

Oradea CHF 134!

Piatra Neamt CHF 134!

Timisoara CHF 103!

Bacau CHF 134!

Deva CHF 103!

Pitesti CHF 134!

Sibiu CHF 103!

Suceava CHF 134!

Tângu Mures CHF 134!

Buzau CHF 134!

Cluj Napoca CHF 134!

Satu Mare CHF 134!

Aiud CHF 134!

**Reducere pentru copii,
tineri
și seniori**

Rezervari si informatii

Elvetia, Tel. +41 844 257 224

Bagage 40kg gratuit pe persoană

eurolines

Acum
disponibil pentru
Android/iOS

Get it on
Google play

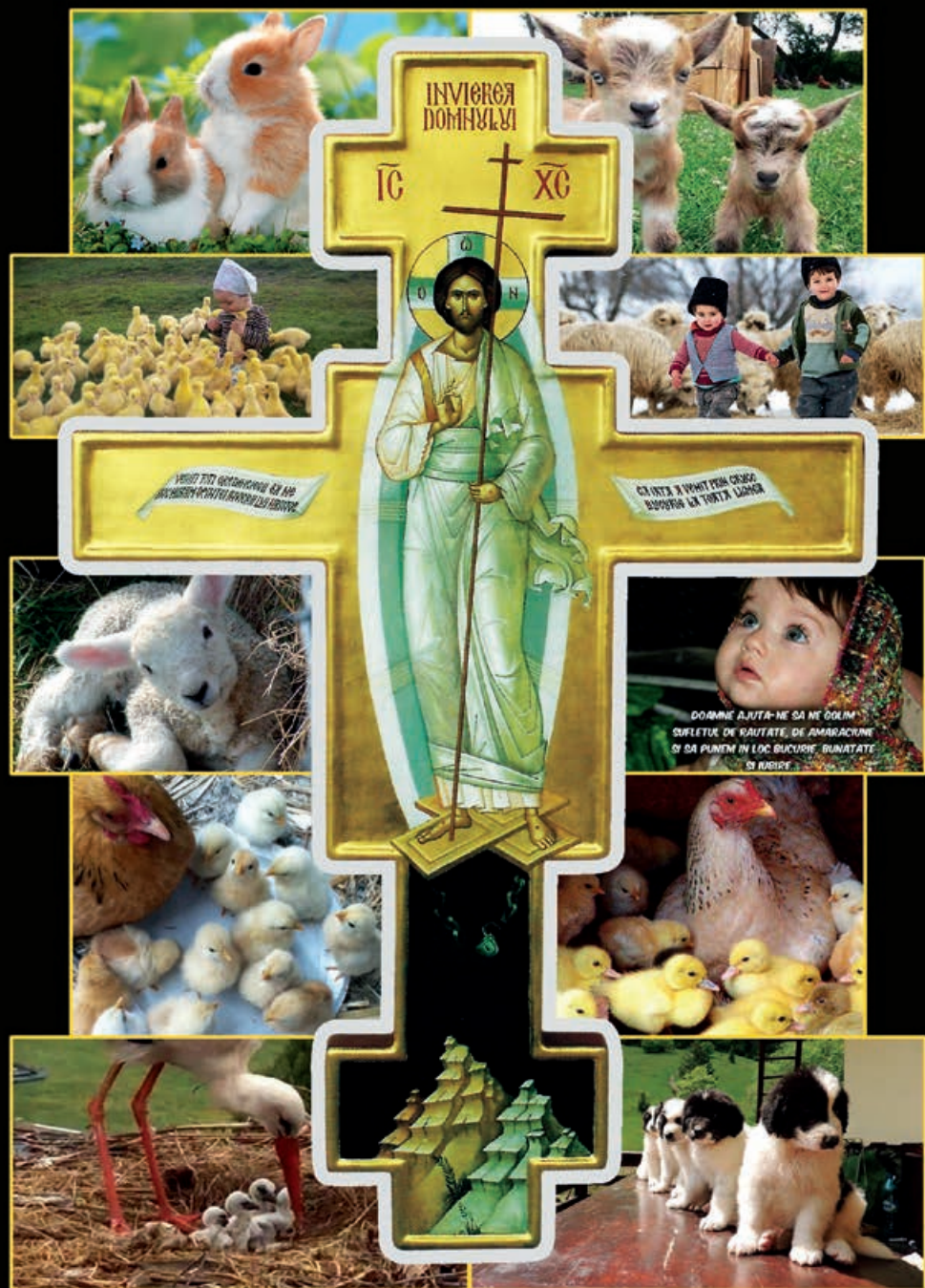
Download on the
App Store

**mai repede, mai ușor
cumpărați direct
prin Internet**

E - TICKET

www.eurolines.ch

HRISTOS A ÎNVIAT !

ADEVĂRAT A ÎNVIAT !